

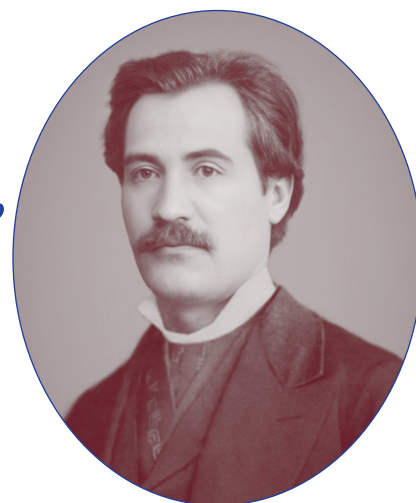
1 iunie

- să fim din nou copii, doar e și ziua noastră!

Cronica Timpului

*Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitatea!”*

Mihai Eminescu
1850-1889

Uniunea Ziaristilor
Profesioniști din România

Publicație de cultură, atitudine și performanță

Anul XI
nr. 120-121
mai - iunie
2025

Așa grăit-a EMINESCU!... (3)

Nicolae VASILE

Pagina 2

Să fim, din nou,
copii

Marian DUMITRU

Pagina 3

CHE BELLA VOCE! (II)
- În luminile rampei Moștenirea -

Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU

Paginile 8 și 9

Primăvara
sănătății noastre

Octaviana DAIA

Pagina 15

Curiozități pe
mapamond

Rodica SUBȚIRELU

Pagina 16

Supărarea celui mai vârstnic
dublu campion olimpic

Radu LEVÂRDĂ

Pagina 22

Paternitatea copilului
din căsătorie

Avocat Mariana-Daniela BĂDESCU

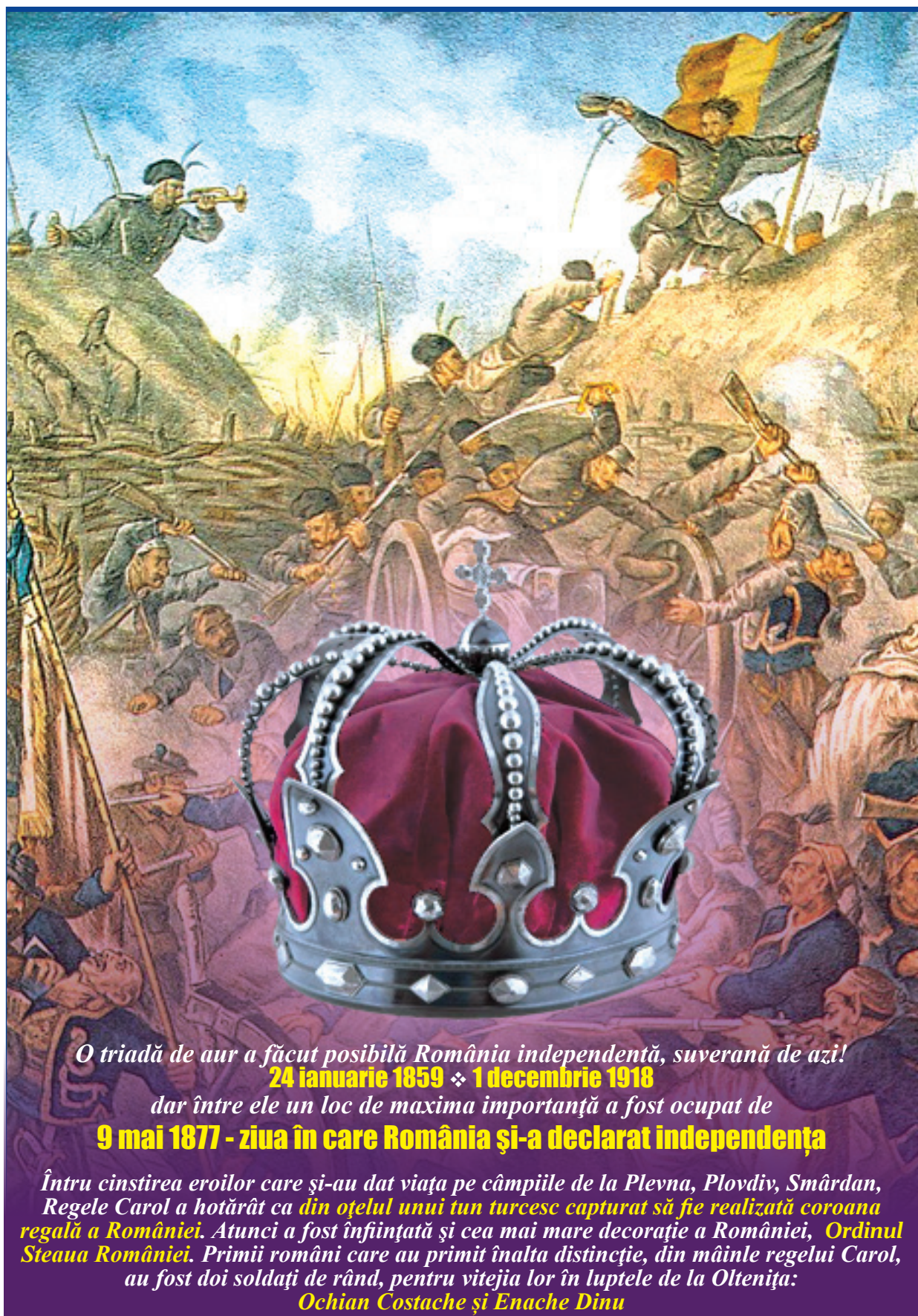
Pagina 23

COVER prezintă
100 pentru eternitate!

Virgil COJOCARU - COVER

Paginile 11,12,13,14,24

O triadă de aur a făcut posibilă România independentă, suverană de azi!

24 ianuarie 1859 ✦ 1 decembrie 1918

dar între ele un loc de maxima importanță a fost ocupat de

9 mai 1877 - ziua în care România și-a declarat independența

Întru cinstirea eroilor care și-au dat viața pe câmpiile de la Plevna, Plovdiv, Smârdan, Regele Carol a hotărât ca din oțelul unui tun turcesc capturat să fie realizată coroana regală a României. Atunci a fost înființată și cea mai mare decorație a României, Ordinul Steaua României. Primii români care au primit înalta distincție, din mâinile regelui Carol, au fost doi soldați de rând, pentru vitejia lor în luptele de la Oltenița:

Ochian Costache și Enache Dinu

Așa grăit-a Eminescu!... (3)

Nicolae VASILE, editor senior

Mihai Eminescu, ca ziarist, a pătruns prin analizele sale într-o mare diversitate de domenii, multe dintre acestea fiind de mare actualitate și în zilele noastre, pe care le vom parcurge și comenta în această serie de articole.

Începem cu educația, care în acele vremuri se chema instrucție publică. Aceasta era foarte importantă atunci, dar este și mai importantă astăzi. De ce? Pentru că atunci nu era instituit votul universal. Cetățeanul turmentat al lui Caragiale era totuși proprietar, cu oarecare conștiință civică, avea ce să apere prin votul său, pe când azi votează, sau își comercializează votul, oameni fără o educație sau conștiință suficiente. Fără educație, democrația, ca putere a majorității, riscă să se transforme într-o dictatură a prostiei.

Există surse care-l prezintă, în diverse ipostaze, pe Eminescu, cu referire la educație:

„La finea semestrului al doilea, anul 1862, Eminescu a avut notă rea din limba latină și din matematici și a rămas repetent în clasa a doua (de liceu n.a.). (...) Odată, l-am întrebat pe Eminescu dacă are cărți pentru istoria românilor și el îmi răspunsese că nu are cărți de școală, dar are alte cărți vechi din care află ce-i trebuie. (...) Pe lângă limba și istoria românească, studia Eminescu cu mare plăcere și istoria antică și se ocupa cu predilecție cu istoria grecilor, romanilor, egiptenilor, babilonienilor, asirienilor, persienilor și a inzilor“.¹

Personal, la începuturile sale, Eminescu nu părea a fi un exemplu pentru un sistem de educație integrat, cu reguli și programe clar definite în timp și conținut, dar el acumulasă din multiple surse cunoștințe mai ample și mai profunde decât orice premiant disciplinat din generația sa. Mai târziu, după o activitate în sistemul de educație, ca revizor școlar, îndârjit în stabilirea de proceduri și elaborarea de manuale, avea să explice și să justifice comportamentul său inițial de elev.

Eminescu nu se sfia ca în anumite situații, pentru a-și exemplifica anumite construcții logice din scrierile sale, să critice foarte dur poporul român (din prea multă dragoste pentru acesta, cum aveau să spună unii dintre urmașii săi în ale filozofiei sociale, precum Emil Cioran, Nae Ionescu, Petru Țuțea etc.):

„De multe ori aud lăudându-se inteligența extraordinară a românului, deși poate nimic nu-i mai neadevărat decât această laudă. Căci pe [ce] se bazează o asemenea supoziție? Un popor, căruia [î]i este silă de orice muncă științifică, a cărui prisos de inteligență se consumă în luarea desigur cea mai ușoară a minții omenești, în suduituri sau ridicare în cer a guvernanților săi, nu poate fi numit un popor inteligent.

(...) Sistemul instrucției noastre, neîntemeindu-se pe priceperea obiectelor predate, ci pe memorarea de reguli abstracte și de cuvinte, copilul n-are niciodată acel repaos al creierului. (...) Eu știu chinul ce l-am avut însumi cu matematicile în copilărie, din cauza modului rău în care mi se propunea, deși îndealtfel eram unul din capetele cel mai deștepte“.²

El nu se mulțumea să constate o situație, ci căuta explicații, care de multe ori ajungeau la insuficiența și injustiția economică. În articolul „Școalele noastre

sunt rele...“³ scria: „Pentru a fi profesor de gimnaziu ori de liceu se cer studii academice-cel puțin acum; deci 18-20 de ani de învățatură continuă. E în adevăr singura ramură a serviciului public unde, în schimbul unei retribuțiuni neînsemnate, a unui echivalent material mic, se cer garanții de capacitate. Acest lucru este nemaiauzit și foarte nedrept într-o țară în care asemenea garanții nu se mai cer de la nimenea și nicăiri. Căci ce se cere bunăoară pentru a fi redactor la „Românul“? (nota redacției: Oficiul Guvernului) Patru clase primare, plus un curs de violoncel. Care este echivalentul material al acestei mari capacități? Deputăție, delegațiune, pentru a răscumpăra valori de un sfert de miliard, directorat de bancă – milioane. Va să zică pentru a îmbuzunării un echivalent material de milioane nu se cer în România decât patru clase primare, violoncel- și negustorie de vorbe“.

E m i n e s c u devenise unul din exegeții vremii în problemele educației. A avut multe intervenții, în scopul îmbunătățirii, la noua „Lege a instrucției publice“ promovate atunci de Vasile Conta.

Adevărul istoric, care se cerne de la generație la generație în timpul sutelor de ani, este că societățile interesate de eficiența socială a educației avansează pe calea alternanței de vârfuri respectiv medii ridicate.

Perioada Renașterii a dus la apariția de elite în toate domeniile, după care au apărut perioade în care filozofiile sociale noi apărute au condus la răsturnarea vechilor structuri și așa mai departe. Îmbinarea celor două modele, practică într-un stat relativ nou la scară istorică, precum SUA, pare a fi o soluție, adică lăsarea liberă a dezvoltării elitelor de toate felurile, chiar și atragerea altora din străinătate, paralel cu satisfacerea unor cerințe minimale necesare creșterii nivelului mediu, care pare a deveni un criteriu social de performanță. Modelul a asigurat un interval de timp destul de îndelungat cu un nivel ridicat de trai.

A fi și a nu ști

De o vreme-ncoace,
școala nu mai place!...

*Apărute-n țară,
la apus de seară,
tot felul de școli,
care dau la toți,
printre ei mulți tonți,
hârtii mii și mii:
că au învățat,
diplome au luat,
bacalaureat,
poate masterat
sau chiar doctorat.*

*De vrei la palat,
știi că nu dă bine,
fără doctorat,
vrei la primărie
și nu citești bine,
doctorat nu ține,
vreo trei facultăți
însă au cam toți.*

*Nu-i, deci, de mirare
că-n această stare
n-avem educare,
n-avem cercetare,
dar avem spitale,
fără doctori
și fără mâncare.*

*Se fac multe fără rost
sub deviza,
țara nu te vrea deloc
sau te vrea prost.
Învățare, cercetare,
inovare, declinare, conjugare,
nu mai trebuiesc prea tare,
adunarea și-nmulțirea
stăpânesc azi omenirea!*

Nicolae VASILE

¹ Teodor V. Ștefanelli, *Eminescu în liceu*, Cătălin Cioabă, *Mărturii despre Eminescu*, Humanitas, 2022, pag. 54-61.

² D. Vatamaniuc, *Eminescu Opere, Volumul III, Publicistică, Corespondență, Fragmentarium*, Editura Univers Enciclopedic, 1999, Instrucție și Educație, pag. 1038-1041.

³ D. Vatamaniuc, *Eminescu Opere, Volumul III, Publicistică, Corespondență, Fragmentarium*, Editura Univers Enciclopedic, 1999, Publicistică, pag. 612-615.

Să fim, din nou, copii

Marian DUMITRU · editor senior

Copila mea

*Știi, mai deunăzi, mă plimbam prin casă
Și-mi aminteam cum legănai păpușa
În jurul tău copilăresc sfioasă
Tu ferecai tristețea mea cu ușa.*

*Era în casă atâta veselie
Seara-ți citeam povestea la culcare
Te tot vedeam o mică jucărie
Ce mai avea până să crească mare.*

*Azi, viața-n preajmă-mi pare ca strivită,
Mă pierde o viziune dureroasă
Atâta de puțin e hărăzită,
Să fie viața plină și frumoasă?*

*Tu ai plecat și casa e pustie
Mă văd o mamă tristă părăsită,
Cum să te-aduc aproape iarăși mie
Să împletim din zile o ursită.*

*Țin minte m-am rugat o viață lungă
Să mi te-aducă mie Dumnezeu,
Și am rămas ca și năucă
Nu mai ești lângă mine, sunt doar eu.*

*Ași vrea să-ți fie calea luminoasă
Și îngerii să mi te ocrotească
Să nu tânjești că ai plecat de-acasă
Și fericirea să te însoțească.*

Duioasele iubiri

*Iubesc iubirea pe pământ
Din leagăn până la mormânt.*

*Copaci, flori, frunziș, uscat
Lemnul de tei, rodul bogat.*

*Iubesc pământul umezit,
Strămoșii mei din infinit,*

*Cerul cu norii grei de plumb,
Fertilizând pământul scump.*

*Dar mai presus, iubesc adânc,
Doi pui de om, micuți ce plâng.*

*Născuți pe vatra de lumină,
De viața grea încă străină,*

*Îi văd crescând ca două stele
Prinos curat iubirii mele.*

*Îi ocrotesc, le stau de strajă,
Îngerii să le fie pază.*

*Și să nu uite niciodată
Bunica, ce le-am fost odată.*

Ina HÂRȘU

Deodată, nechezatul viu, dramatic al armăsarului rupse picla de sidef a arșitei și cu un sforăit tunător ce răscoli iarba calul sări în lături. Bivolul îl trânti la pământ și trecu peste cal ca o tornadă neagră, căutându-l cu coarnele, udându-l cu balele și aburii incandescenței ai nărilor sălbaticе. Groaza încremeni pe fața Alexandrului, atunci când simți deasupra lui respirația bubuitoare a bivolului. Se smulse de sub animal tăvălindu-se și, țâșnind în picioare ca un arc, înșfăcă toporașul și încercă să încalce armăsarul care se ridicase, după loviturile primite din cele patru zări. Nu reuși, dar bivolul îl izbi asiduu, împingându-l pe spinarea calului. Agresorul de smoală bătea ca un ciocan pneumatic în picioarele armăsarului, până când acesta, rupând legătura dârlogilor, se desprinsе din păienjenișul loviturilor. Bivolul alergia clocotind cu tot sângele, urmărindu-și neînduplecat fugarii. Alexandru întoarse calul și deschise cu toporul coama încordată a sălbăticiunii. Bale fierbinți aruncă pe nări animalul cu ceafa despicață ca un butuc și, cu un muget de agonie nepământeан, frământă izlazul. Dar, se adună din nou și își năpusti înainte capul ieșind de sub sângele care-i curgea din coamă. Băiatul feri calul și, fiindcă fiara își scăpără ochii ca pe două amnare colosale, punând foc la tălpile răzbunării, Alexandru ridică toporul pe care îl fulgeră în bivolul ce venea năvalnic și ucigaș.

O despicătură roșie se croi între coarne, aceasta mărindu-se într-o lavă clocotitoare de sânge. Animalul mugii lunecând de durere, spumegând, ridicându-și ochii, rupându-și sufletul să vadă rana aducătoare de sfârșit. Prin planurile câmpiei care i se răsturnau peste cap, în devălmășie, zări armăsarul care-i scăpase din coarnele mortale. Răpus, bivolul încercă să se pună pe patru picioare spre a străpunge, salvator, zidul dintre viață și moarte pe care mâini nevăzute îl ridicau cu repeziciune înfricoșătoare.

Soarele se clătină pe cer, iar pământul neînțelegător se smulse animalului de sub corpul care-i tremura. Mugind pentru a-și plesni plămânii, bivolul încercă să-și vadă despicătura care îl îngropa gâlgâitoare în puhoiul de sânge.

Băiatul răsuci armăsarul în jurul animalului din care sângele curgea fâlfâind ca un steag deasupra blănii lucioase de catran. Bivolul își arunca peste această lume trupul, sângele și toată durerea ca o prăpastie.

Candela aprinsă a vieții lui se răsturnase! Respira rar și zgomotos, ajutându-și sufletul tânăr în galopul lui unic spre cealaltă lume.

Bivolului i se făcu milă de Alexandru pentru păcatul de a fi omorât un animal ca el, frumos și răsfățat, ce nu știa să se joace, altfel.

Cu ultima zvâcnire a vieții lui, bivolul prăbușit înălță capul dilatat de sânge și, aproape, în șoaptă, tulbură cerul și pământul implorând:

„Alexandre!”

Amețit de șoapta omenească a fiarei muribunde, ca de un semn făcut lui din altă lume, sugrumat de gândul că tatăl său îl va urî pentru uciderea celui mai iubit și mai frumos dintre bivoli, Alexandru cântări în două talgere satul și câmpia și alese țința dunga înșelătoare a orizontului.

Lovi grumazul armăsarului, pe când toaca bisericii începu să bată și, într-un galop surd, ieși din satul de care i se făcuse frică.

Trecând pe lângă cei patru plopî, zvârli la rădăcina lor toporul ce alunecă într-o văgăună. Plopii tăcură, deodată, ca martorii încurcați, iar cârdul lor de prigori se ridică, zornăind prin aer ca o tristă harpă.

Ascuns pe malul râului, Lae, pe genunchi cu ariciul Țepeluș, gras și blând, dar astăzi nehrănit, pentru a sări vartos pe șerpi, privi lung, nelămurit și temător acel fugar călare, până când acesta se făcu cât un punct și, pe lumina câmpului se șterse.

Într-un târziu, ținuit pe malul râului de tăcerea copleșitoare a plopilor uriași, podidit de lacrimi și cu capul căzut în palme, Lae șopti nimănui:

– De ce m-ai adus aici?

Soarele se foi nedumerit și palid într-o zdreanță de nori calcaroși, pârliti pe margine, și privi spre ieslea asfințitului ca pasărea spre cuib.

O zi poate răbda cât o viață.

Copilul și pisica

*Tronca, tronca prin grădină,
ce-o fi oare, o felină?...
Venise de undeva
și zburda prin curtea mea.
Nu era chiar siameză,
dar nici o tomberoneză.*

*Așa era de sfioasă
că nu voia să intre-n casă
să stea cu mine la masă,
dar o priveam pe fereastră.
O zăream cum se răsfăță,
cu lăbuțele pe față,
cu privirea șugubeață,
o iubeam de la distanță!
Cum ziceam o dată “pis”,*

*se uita la mine fix,
parc-avea ceva de spus,
tot-o-nțelege cineva,
că ar bea și ar mânca!...
I-am făcut un loc al ei,
pe una dintre alei,
cu salam, apă și pește,
și mănâncă, nu glumește!
Când termină cu ale ei,
doarme în papucii mei.*

*Acum, e bine, că e vară,
dar ce-o să facă la iarnă?...
O să-i fac eu un culcuș,
să doarmă-n el ca pe pluș,
iar în casă va intra,
când va dori pisica mea.
Am acum un suflețel
și-o să am grijă de el,
mi-a mai scăzut și din dorul
de “măria sa”... calculatorul.*

Nicolae VASILE

De vorbă cu un „poet țăran cu nume de împărat“

Ioan Dănilă

transcriere din audio: Camelia Mitu

- Domnule Ion Machidon, ne aflăm în București, mai precis la Muzeul Țăranului Român, unde sunteți în elementul dvs., dacă ar fi să amintesc doar vorbele lui George Bălăiță atunci când v-a mijlocit intrarea în paginile Revistei „Ateneu”: Ion Machidon este „un poet țăran cu nume de împărat”.

Ion Machidon: - În urmă cu 49 de ani, în luna iulie, am avut surpriza și bucuria (fiind în satul copilăriei mele, cel în care am văzut lumina zilei, Satu Nou din comuna Urechești, județul Bacău) să trăiesc debutul propriu-zis în Revista „Ateneu”, cu o prezentare fantastică (mi-a mers la suflet!) care mi-a deschis aripile să-mi iau zborul către literatură prin semnătura unui mare și regretat scriitor al nostru, George Bălăiță, autorul romanului „Lumea în două zile”. Iată că, în acea revistă, m-a prezentat în felul acesta: „Ion Machidon este un poet țăran cu nume de împărat. Scrie de mult. Apare prima oară tipărit acum. Un vers greoi dar încărcat de suflet. Fire închisă, el îngrădește poezia ca pe un arbore pe un deal în lumină. Poezia este chiar felul lui de a fi”. Iată că în februarie 1974 - deci, anul acesta (2024, n.m., I.D.), în februarie, am împlinit cinci decenii de literatură. Am apărut la Poșta paginii, realizată de un mare poet al nostru care încă este în viață, Ovidiu Genaru. Am avut noroc cu acești oameni care mi-au deschis pentru prima oară drumurile către literatură, către limba română și către ceea ce e frumos ca spirit al neamului nostru românesc.

- Domnule Machidon, putem întoarce un pic timpul să vedem ce s-a întâmplat înainte de acest februarie 1974? Au fost niște pași care au premers acestui debut.

- Într-adevăr, au fost pași care vin din copilărie, când am scris primele poezii, dar nu pentru mine. În romanul „Călit la focul durerii”, descriu amănunțit acest lucru. Eu am învățat primele patru clase în Satu Nou, un sătuc situat undeva spre un deal, cu o sută și ceva de case, dar la vremea aceea cu foarte mulți copii, de diferite vârste. Profesorul meu de limba și literatura română, Mihai Moroșan (Dumnezeu să-l odihnească!), un om exigent, dar totodată bun cu elevii de la Școala Generală din Cornățel, a cerut la clasa surorii mele (cu un an mai mică decât mine; eu eram într-a șaptea, ea era într-a șasea) să scrie poezii. Era primăvară, cu pomi înfloriți... Sora mea a venit acasă și ne-a zis: „Uite ce ne-a cerut domnul profesor: să scriem poezii. Eu nu știu”. Și atunci am scris eu câteva poezii, pe care i le-am dat ei. Nu se puneau problema de drept de autor; eram bucuroși că am făcut o faptă bună, neștiind ce va urma. Din toată clasa surorii mele, nu s-a dus niciun elev cu poezii sau cu ceva scris de ei. Profesorul întreabă: „Cine a adus?” „Eu!”, zice sora și îi dă poeziile profesorului. Se uită la ele și zice: „Păi cum, tu le-ai scris?” „Nu eu; fratele meu”. Așa a plecat dorința de a scrie.

- Interesant. Înseamnă că profesorul de română poate fi și un provocator al actului de creație literară.

- Perfect! Profesorul are un rol deosebit, mai ales când e vorba de niște copii mici, pentru a-i aduce către lumea frumoasă, către lumea spirituală. Eram deci în clasa a șaptea și avusesem accidentul care mi-a adus infirmitatea. Profesorul respectiv nu prea a pus bază pe creațiile mele. După asta însă a început să mi se deschidă gustul pentru compus și am scris despre primăvară, despre fluturi, despre gâze, despre flori, fiind acolo, la sat...

- Și le-ați prezentat cuiva?

- Le-am pus într-un plic, fără să știe nimeni din familie, și le-am dus la cutia poștală, cum era pe vremea aceea. Pe plic atât am trecut: Revista „Albina”. În rest n-am mai știut...

- Era revista pentru sate, a lui Ion Bănuță.

- Așa e, pentru sate, dar și pentru copii. Și când a venit nea Ion, poștașul, cu șareta lui (un om deosebit, parcă îl văd), a deschis cutia poștală, a luat plicurile și când s-a uitat la ele a văzut că pe spate era scrisă adresa mea poștală, dar nu era destinatarul. Vine și i-l dă mamei, și de aici a început tărașenia.

- Ați fost deconspirat!

- Da. „Cum? Tu, în loc să înveți, te apuci de poezii?” Lucruri de genul ăsta, ca părinte.

- Nici măcar localitatea? Doar Revista „Albina”? Și a ajuns plicul?

- Nu, n-am trecut București. Nu știam. Și nea Ion n-a mai trimis plicul. Expeditorul l-a adus la mama acasă.

- Soarta manuscrisului...

- Și atunci am început să scriu. Am avut o problemă de sănătate foarte gravă (nu e momentul să discutăm aici; toate acestea ce vă spun se găsesc în romanul meu „Călit la focul durerii”, în trei volume, aproape 1500 de pagini).

- Ați trecut acolo și aceste încercări literare?

- Da! Acolo sunt bine dezvoltate. Am venit la liceu și am continuat să scriu. Aici, un coleg mai mare ca mine, Ionescu Dumitru, de prin Ardeal se lăuda că publică în „Scânteia tineretului”.

- Ce liceu?

- Liceul Agricol Special Nr. 1 din Voluntari, județul Ilfov. Era o școală pentru elevii cu probleme sociale, eu fiind un astfel de caz. Aici mi s-a deschis gustul pentru lectură, pentru citit. Aveam bibliotecă mare și o bibliotecară care ne îndruma foarte frumos către carte, către lectură. Am început să citesc pe nerăsuflă tot ce-mi cădea în mână, dar și scriam. Atunci îmi zice colegul acesta, Ionescu Dumitru: „Mă, trimite și tu la Scânteia tineretului”. Era o rubrică, „De la om la om”, de Octav Pancu-Iași, unde apăreau fel și fel, pentru cei care trimiteau scrisori la poșta redacției. N-am citit, n-am văzut, dar în 1970 când am mers în vacanță, învățătoarea din sat mi-a citit o poezie din Scânteia tineretului, cu vin, cu Crăciun... Am fost la Biblioteca Academiei să văd colecția și când colo, numărul acela era decupat... Probabil că cine cerceta (poliția?), neavând xerox, tăia ce îl interesa direct. Și tocmai paginile acelea au fost decupate. Mi-ar fi făcut o deosebită plăcere să văd cum ar fi fost acum 60 de ani poeziile mele, dar asta este.

- Deci au apărut? Au fost publicate!

- Au apărut în „De la om la om”.

- Până la urmă, ce a făcut Octav Pancu-Iași a repetat peste niște ani Ovidiu Genaru, când v-a publicat tot la Poșta redacției poeziile.

- Tot la Poșta redacției. În liceu - asta e foarte important -, grație profesoarei de limba și literatura română Maria Șerban, o profesoară devotată elevilor școlii, am avut ocazia noi, copii de la țară, să vedem Muzeul „George Bacovia” din București. Era o toamnă cu frunzele aurii, cu un soare de melancolie pură, de visare, de liniște interioară, de bucurie. Nu „Agatha și George Bacovia”, căci după ce a murit Agatha i-au schimbat numele. Acolo am văzut-o pe soția poetului, iar profesoara de română ne-a spus: „Dumneaei este Agatha Grigorescu-Bacovia, tovarășa de viață a marelui poet George Bacovia”. Era custodele casei și ne-a prezentat tot muzeul. O femeie înaltă, firavă, cu

voce domoală, care tot timpul îți dădea impresia că vrei să o întrebi ceva, iar ea căuta să fie pregătită să-ți răspundă. Ulterior a venit la noi la școală, tot datorită profesoarei. Sala de festivități era arhiplină; elevii erau deja selectați, școala fiind foarte mare, la 600 de elevi. În sala noastră de festivități cred că eram aproximativ 500. Au venit să o vadă pe doamna Agatha Grigorescu-Bacovia și pe Briel (prima oară când l-am văzut pe Gabriel Bacovia, cu mama lui). Cred că a durat vreo două ore. Era spre primăvară - sfârșit de iarnă.

- Numai aceștia au fost invitații?

- Da, ei doi. Doamna profesoară ne-a spus câteva cuvinte despre fiecare și ei la rândul lor au vorbit. Doamna Agatha a vorbit foarte mult despre Bacovia, despre „Plumb”, despre „Lacustră”, despre „Serenada muncitorului”, despre toată poezia lui Bacovia.

- Despre cum s-au născut poeziile, adică biografia poeziilor lui George Bacovia...

- Da. Mai puțin din intimitatea lui George Bacovia.

- Despre poeziile ei nu a vorbit?

- Nu, nu a vorbit.

- Știați că scrie poezie?

- La vremea aceea nu știam, pentru că eram elev în clasa a noua, venit de la țară. Și Gabriel, la fel, a citit două-trei poezii. Era puțin aplecat de spate și avea un parpalac sau un palton, o căciulă pe cap, parcă-l văd și acum... Ne-a făcut o impresie frumoasă și bună. Așa am luat contact datorită profesoarei, datorită liceului cu spiritul poeziei bacoviene. Nu știam până atunci cum arată și ce este aceea o casă-muzeu. Ulterior am ajuns să-mi țin mare parte din ședințele de cenaclu în Casa-Muzeu „Agatha și George Bacovia. Știm cu toții cum au luat ființă Muzeul și Casa „Bacovia”. Doamna Agatha a dorit ca fiul ei, Gabriel, fiind mai bicisnic (cum se zice la noi, în Moldova), mai firav, a vrut să fie sigură ca Gabriel, când ea nu va mai fi, să aibă un adăpost și un serviciu.

- Și a devenit muzeograf la Casa „Bacovia”, titlatură care însemna și a lui George, și a Agathe.

- Da. Spuneți ceva mai devreme despre înființarea Muzeului „Vasile Alecsandri” în Bacău, pentru care ați venit azi în București. Acum sunt alte vremuri, e altă lume. Doamna s-a luptat foarte mult pentru acel muzeu.

- Vorbiți de Muzeul „Bacovia” de la Bacău. Ea l-a înființat, în 1971.

- Nu, vorbesc de cel din București. A reușit de l-a pus pe picioare. A înființat și Cenaclul „George Bacovia”, condus de domnia-sa până s-a prăpădit. L-a preluat Gabriel Bacovia până prin '90, după Revoluție. Apoi a plecat la Bacău; nu mai știm nimic de el...

- Ați frecventat acest cenaclu? De aici, din București.

- Da, Cenaclul „George Bacovia”, dar nu înainte de a frecventa cenaclul tot „George Bacovia” de la Bacău, patronat de Revista „Ateneu”, în anii '73-'75. Acolo am cunoscut oameni de toată isprava. Cel care m-a introdus în mediul spiritual băcăuan a fost un sensibil și un fermecător poet, Octavian Voicu, secretarul literar de la Teatrul „Bacovia”.

- Constantin Pușcuță, numele real.

- Da, corect. De la el am primit un autograf pe cartea „Viața pe rod”, din 1975. Atunci, cunoscându-mă în redacția „Ateneu”-lui, mi-a zis: „Ioane, mă aștepti! Nu pleci!” Și l-am așteptat. Era tot așa toamnă, frumos. Zice: „Hai să mergem

pe jos așa, până la Teatru”. M-a luat prin Parcul Libertății sau Eliberării...

- *Parcul Libertății, acum Parcul „Mircea Cancicov”.*

- Sunt ani de-atunci. Mi-a povestit multe și m-a invitat la Cenaclul „George Bacovia”.

- *O secundă! În Parcul Trandafirilor, în centru, nu v-a arătat Octavian Voicu salcia poetului, salcia lui Bacovia?*

- Mi-a arătat, dar nu mai țin minte.

- *Era o salcie sub care stătea poetul. În față era o bancă. Acolo venea poetul și medita. Agatha Grigorescu-Bacovia ne atenționa acum peste jumătate de secol: „De-ar vrea băcăuanii să aibă grijă de această salcie”. Ziaristul Roni Căciularu nota despre centrul Bacăului, în „Steagul roșu” din 1972, că „grădina e frumoasă, florile îi dau farmec, arborii... Dar acest loc de popas poate fi atenționat mai mult!”*

- M-a invitat la Cenaclul „George Bacovia” din Bacău. Ce mărturisire doresc să vă fac: foarte greu mi-era. Plecam de exemplu seara, la ora 22, cu trenul de la Cornățel la Adjud, schimbam spre Bacău, și dimineața eram în oraș. Toată ziua, cum se zice, tăiam frunze la câini. Treceam pe la „Ateneu” doar să zic bună ziua scriitorilor care mi erau dragi și până la ora 16, când începea cenaclul, pierdeam vremea. La ora 19 se încheia. Acolo l-am cunoscut pe Mircea Dinutz, care mi-a făcut cunoștință cu Sorin Preda. Ulterior, fiind în București, el m-a introdus la „Scânteia tineretului” și mi-a publicat din când în când niște crochiuri literare de gazetărie. Acolo, în Bacău, am întâlnit prima oară atmosfera de cenaclu. Frații Chițimuș cântau la chitară.

- *Și Gheorghe Chițimuș, poetul.*

- Erau și poeți, da. Acolo am fost foarte bine văzut. Apărea cronică pe scurt în Revista „Ateneu”, căci era patronat cenaclul de această revistă. Îmi amintesc de un domn, Gheorghe Pătrar.

- *Un bun cărturar. Ne-a lăsat o foarte utilă monografie a presei băcăuane.*

- Foarte exigent. Era un om care dorea să te trezească, să-ți dea un brânci pentru a urca mai sus: „Dar atenție! Să scoți ceea ce nu te reprezintă!” Și am debutat la „Ateneu”.

- *I-ați prezentat lui George Bălăiță textele? Le-ți trimis prin poștă?*

- Nu. E o poveste lungă. Aveți răbdare? În 10 minute o explic.

- *Am. Vă ascult.*

- Eu venind de la București în satul meu, m-am trezit că nu mă angajează nimeni. Nu lucram, dar scriam poezii. Și am mers la Bacău, unde auzisem de la Consiliu că există Casa de Creație Populară sau așa ceva. M-am dus acolo în ideea că aveam niște culegeri cu cântece populare, folclor. În acel loc l-am cunoscut pe Adrian Retezatu, care promova folclorul. M-a impresionat muzeul și tot ce am văzut acolo. Când mergeam, mai duceam câte o chestie de folclor și el îmi zicea: „Culege că e bine”. Dar nu era, cred că mă încuraja sau nu știu...

- *Nu era și Constantin Donea?*

- Nu l-am cunoscut. O fi fost.

- *Constantin Donea a fost multă vreme președintele Inspectoratului Județean pentru Cultură Bacău și s-a ocupat de folclorul local.*

- Apăruse la Bacău o culegere care se numea „Brăduleț de pe cărare”.

- *Da, în 1972. Era îngrijită de Pompiliu Stan (are legături cu comuna dumneavoastră, Urechești) și Ștefanache Spulber, de la Consiliul Județean al Organizației Pionierilor.*

- Cu folclor băcăuan; o carte cu coperti verzi. După sărbători merg din nou, dar nu mai era domnul Adrian Retezatu. Mi s-a spus că este detașat la Ploiești. Nu știam eu ce înseamnă, dar o doamnă destul de elegantă m-a întrebat: „Ce treabă ai cu el?”, iar eu îi răspund: „Am un caiet de poezii și dumnealui venea, mi le citea”. „Ia dă, să văd și eu”, mi-a spus. Îi dau caietul (cred că și acum

există acolo, la Bacău; 100% că există), care avea vreo sută de pagini cu poezii scrise cu stângăciile mele. Doamna răsfoiește, citește și undeva găsește „Poetului Ovidiu Genaru”.

- *O dedicație.*

- Da, pentru că îmi plăcea cum scrie în „Ateneu”. Nu știam cine este. Atunci, ia telefonul (doamna Costin se numea, mi-am amintit), sună la Revistă și zice: „Ovidiu, știi ceva? Aici este un domn care ți-a scris o poezie”. Și ca răspuns primește: „Trimite-l la mine”. Și m-a trimis, pe strada Vasile Alecsandri (nu mai știu numărul era strada „Ateneu”-lui). Într-un suflet am fost acolo, cu caietul. I-l dau, se uită și mi spune să am răbdare, căci pregătește numărul din revistă. Foarte frumos s-a comportat; un om extraordinar. Toți din redacție erau astfel, parcă-i văd

Ion Machidon

„Lasă-l aici. Scrie, scrie, dar citește! Citește mult și după aceea scrie...” Am plecat în al nouălea cer de fericit că am pășit pentru prima oară într-o redacție de revistă. Asta a fost după sărbătorile de iarnă. În numărul din februarie 1974, acum cinci decenii, au apărut la Poșta paginii cele două poezii. A fost pentru mine o revelație cele două poezii, însemnate așa: „Machidon Gh. Ion”. Mai aveam un frate pe care îl cheamă tot Ion, ca pe mine. Înainte vreme se citea, se citea într-o veselie. Și dimineață, când s-a dus la școală, maistrul l-a chemat la atelier: „Tu ești poet?” El era elev la Electromontaj, la Onești, anul doi de profesională. I-a spus: „Uite, ți-am găsit niște poezii la Ateneu!” „Nu sunt ale mele. Fratele meu se ocupă cu scrisul”. Toată școala credea că este el, dar el, săracul, era străin de așa ceva. Mi-a făcut o bucurie enormă.

- *Revista „Ateneu” era atunci o raritate în Moldova. Mai era la Iași și cam atât.*

- Da, și se citea. Iar în iulie, la un an de zile, din același caiet mi-au apărut cele cinci poezii, un grupaj consistent, prezentat de scriitorul George Bălăiță. Acesta a fost drumul meu ca debutant sau pentru debut în literatură. Cum scriam și în interviul care a apărut în revista „Plumb”, „Presă tipărită nu dispăre niciodată». Acest interviu a apărut prima oară în „Luceafărul de Botoșani”. Apoi a fost preluat de Revista UZP a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, pe prima pagină. Cum spuneam în acest interviu, mi-am asumat și mi-am dat seama că scrisul nu este o joacă. Orice debutant, orice doritor care dorește să se afirme - nu numai în literatură; în orice - trebuie să fie conștient că nu este ușor și trebuie să muncească foarte mult. Este ceea ce eu am făcut

în aceste cinci decenii de literatură. Eu n-am avut viață personală, n-am avut liniște, n-am avut timp absolut de nimic, ci numai de literatură, de scris, de citit și de întâlniri literare.

- *Observ că vârsta dvs. literară are punct de plecare în acel februarie 1974. E o unitate de măsură care a determinat evoluția dvs. de mai târziu?*

- De aici a plecat; de fapt, a fost primul meu pas, cu modestie spun, primul meu pas cu greutate în literatură. Pentru cele două poezii pe care mi le-a publicat marele nostru poet contemporan Ovidiu Genaru îi mulțumesc și cu această ocazie, cum i-am mulțumit și astăzi, în transmisie directă, la postul național Antena Satelor de la Radio-România. Avea miros, simțea omul din față. N-am fost eu primul care i-a trecut pragul. N-am stat pe scaun, față în față, și a zis că a venit Machidon de la Satu Nou, amărât, și hai să-i public poeziile. Nu! Avea ceva, un „aparat” sufletească special.

- *Un mecanism de detectare.*

- Da, un mecanism, cum sunt dispozitivele care detectează metalele prețioase.

- *Este, într-adevăr, un instrument rar. Nu oricine are... Am în față acest interviu pe care îl publică Revista „Plumb” și mi-am subliniat aici mai multe nume... Primul este al lui Sorin Preda, un prieten al dvs. și un conjudețean.*

- Cenaclul „George Bacovia” de la Bacău, condus de regretatul Octavian Voicu și de Mircea Dinutz, a avut un aport deosebit la susținerea poeziilor mele. Prin Mircea Dinutz l-am cunoscut pe Sorin Preda. Mi-a spus: „Am un prieten, mergem pe la el”. Și am fost acasă la Sorin Preda, la Bacău, la tatăl lui, undeva pe Bulevardul Mărășești. Acolo l-am cunoscut pe Sorin Preda, fără să știu că voi veni în București și are să-mi fie un mare sprijin prin publicarea multor crochiuri literare în „Scânteia tineretului”.

- *Știați că este nepotul lui Marin Preda?*

- Da, știam. Ulterior ne-am împrietenit.

- *Dar nu făcea caz de acest fapt.*

- Mi-a zis odată, când eram supărat că mă luptam să-mi apară și mie câte o plachetă (așa era vremea și aveam și eu o vârstă): „Ioane, nu te supăra. Lasă, că va veni timpul. Marin Preda e unchiul meu (frate cu tata) și am un volum la Cartea Românească de când mă știu. Când era director, mi-a spus: „Nu e de ajuns că sunt eu scriitor? Ce, trebuie să mai fii și tu? Lasă, că...” Și nu l-a publicat; cartea i-a apărut după moartea lui Marin Preda.

- *Da, „Povestiri terminate înainte de a începe”, proză scurtă de Sorin Preda, apărută la „Cartea Românească» în 1981, adică la un an după moartea unchiului. Un alt nume pe care l-am subliniat: Valeriu Filimon.*

- Profesorul Valeriu Filimon pot spune că a fost printre primii susținători ai mei când a auzit că înființez Editura Amurg Sentimental, Revista și Cenaclul. A venit la cenaclu la noi, ne-a susținut, a vorbit de fiecare dată cu măiestria sa de mare dascăl, mare teoretician, despre ceea ce facem noi. Ori de câte ori a fost ocazia ne-a luat apărarea, căci în lumea literară nu sunt numai flori, ci sunt și măracini. Un om deosebit! Moartea domniei-sale m-a întristat. Am participat când a fost înmormântat, la Străulești. A avut, la rândul său, un cenaclu - îmi scapă numele acum -, pe care îl ținea duminică, acasă la el. N-am fost niciodată, din cauza serviciului.

- *Aici, în București? El era din Slănic-Moldova. Tatăl lui era preot acolo. Scriitorul Dan Sandu, monograful și prietenul lui, îmi spunea că Valeriu Filimon a preluat Cenaclul „George Bacovia” după 1981, când a murit Agatha.*

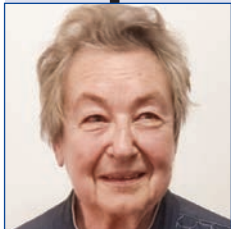
- Da, în București. Mi-am amintit: Cenaclul „Logos” se numea. Erau invitate câteva persoane, 10-15, care erau și membrii Cenaclului. Eu n-am putut să merg, având în vedere că ședințele aveau loc sâmbăta sau duminică. Eu eram de serviciu, trebuia să-mi câștig pâinea.

(Va urma)

BUCUREȘTI, 24 AUGUST - 21 SEPTEMBRIE 2025

Editia a 27-a a Festivalului „George Enescu”

Clementina TIMUȘ

Omagiu lui George Enescu, Omul GEORGE ENESCU

*Pe-un picior de plai,/Pe-o gură de rai.....
așa începe Miorița poem de destin al românului...*

Mi-au revenit aceste versuri în gând, drept ghid, socotind la meleagurile din Bucovina de nord acolo unde au văzut lumina zilei mari creatori români: Mihai Eminescu plămuitor al versului meșteșugit, înnobilând limba română, Ciprian Porumbescu și Eusebie Mandicescu ducând faima cântului duios al Baladei nemuritoare și iată, că tot de pe acele plaiuri se trage și cel mai așteptat dar în familia Enescu din satul Liveni ca alin după durerea suferită prin pierderea celor unsprezece

odrasle, nașterea lui George Enescu, crescut cu neprecupețită dragoste și grijă părintească...Acolo pe plaiul de rai îndurerata mamă va fi petrecut multe clipe în genunchi în fața icoanelor, dar și a cântărilor religioase în mult pioasele biserici în care cântul era tămadă sufletească...așa se va fi plămădit sufletul sensibil al ultimului născut în familie, înconjurat de dragostea și grija părinților, cu daruri sufletești alese a le oferi din prea plinul sufletului ajutor, protecție, har, o vorbă bună de încurajare, de încredere și îndemn spre nobile vibrații...

În cele ce urmează, mă voi referi la George Enescu omul, acest mare artist și creator ce a avut o viață exclusiv destinată muzicii și încântării publicului auditor și poate, date fiind timpurile tulburi ale tinereții și maturității sale o viață de luptă cu dificultăți materiale, cu studii, apoi laborioasa activitate de compozitor, interpret, profesor... Regăsesc în apropierea casei mele urmele trecerii sale prin București cu ocazia concertelor și truda de a se întreține din concerte la sfârșitul vieții și trista plecare în veșnicie într-un hotel parizian cu dorul neîmplinit, de a se fi putut întoarce pe meleagurile țării sale..

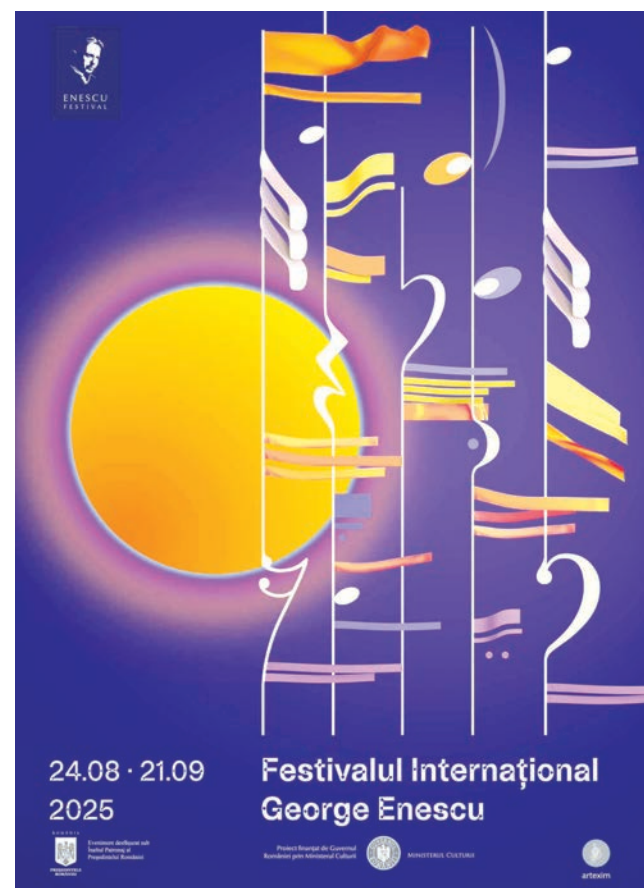
Revin asupra acestui subiect drag mie, lăsând amintirile mele nu puține, să se aștearnă în speranța că vor trezi și curiozitatea cititorilor... La 9 ani copilul dotat pentru muzică la sfatul lui Eduard Caudella pleacă la Viena să studieze, terminând stadiul de studii cu premiul întâi, ocupându-se și cu pasiunea sa, compoziția. La 13 ani începe Conservatorul la Paris, în condițiile în care avea colegi de peste 20 ani, aici fiind coleg cu viitorii

reputați Alfred Cortot, Jacques Thibaud, Maurice Ravel, Florent Schmitt, Jean Roger-Ducasse, Emile Vuillermoz. Aici îi prezintă lui Saint-Saens Poema Română interpretată pe 6 februarie 1898. Peste 3 săptămâni Poema Română este prezentată la Atheneum, într-un concert dirijat de Eduard Wachmann, care îi oferă tânărului bagheta pentru a-și dirija compoziția. La 15 ani Enescu devenea primul creator român căruia i se dedică un recital de autor în străinătate, la 11 iunie la Petite Salle Pleyel, iar pe afiș figurau exclusiv lucrările tânărului artist român. (Viorel Cosma).

La Paris pianista prințesa Elena Bibescu îi oferă protecție în salonul său de muzică și de asemenea regina Elisabeta îl invită la palat și-i sprijină ascensiunea, fiind prezentă la concertele de la Atheneu, dar și în alte orașe, precum Iași, Bârlad, Vaslui organizând de asemenea acte de binefacere. Faima tânărului muzician român este întreținută și în țară. Îmi este plăcut să amintesc rememorând vitrinele cu partituri, dar și viori pe care a cântat Enescu expuse la Muzeul Muzicii, acum folosite de laureații români ai Concursului „George Enescu”, precum și cel mai judicios și de neuitat ministru al învățământului Spiru Haret a lansat o colecție de 1 ban în rândul elevilor de școală, completând suma avansată de tatăl lui George Enescu pentru cumpărarea unei viori Stradivarius. Este în acest gest un nobil mesaj de susținere a unui talent cu adevărat excepțional și sentimentul de aderare la un act de implicare națională, dar și de promovare a responsabilității.

Firea îndatoritoare a lui George Enescu se regăsește și în modul de a colabora cu alți muzicieni, dar și în amintirile foștilor săi elevi care îi poartă o recunoștință plină de afecțiune, nu autoritatea dascălului aduce convingerea învățăcelului, ci blândețea, încurajarea, dar mai ales exemplul personal, Perfecțiunea, care îi pasionează atât de mult pe oameni, nu mă interesează. Ceea ce contează în artă este să vibrezi tu însuși și să-i faci și pe alții să vibreze“ (George Enescu) In acest sens George Enescu care cunoștea valoarea vibrației cântului național în marea sa diversitate de simțiri le tradusesese în plămuirile compozițiilor,

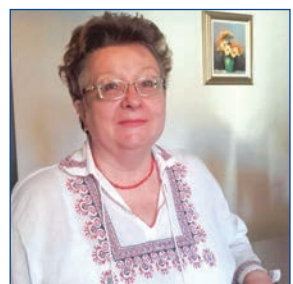
având ca model meșteșugul inegalabil al rapsozilor populari, ai lăutarilor apreciați pentru dotarea naturală a fost remarcată și apreciată de maeștrii străini călătorind prin România precum Liszt, care l-a îmbrățișat pe Barbu Lăutarul, la fel după ce Enescu a cântat la pian una din ariile populare ascultate dar introducând unele variațiuni, Christache Ciolac le-a reprodus impecabil la vioară în prezența majestaților lor regale regele Carol I și regina Elisabeta. George Enescu avea o memorie extraordinară, era de ajuns să se uite pe o partitură ca să o memoreze și să fie capabil să o reproducă.

Festivalul „George Enescu „este omagiul adus memoriei sale ca închinăciune pentru valoroasa sa contribuție la promovarea muzicii culte cu specific național.De-a lungul edițiilor am revăzut mărturisiri din partea unor colaboratori, ale unor compozitori din spațiul adiacent, buna amicitie cu Bella Bartok, care aprecia în egală măsură vibrația particulară a cântului românesc, folosit în dansurile românești, îmbinându-le cu ritmurile melosului ungar.

Inițiat în anul 1958, cu frecvența de organizare la interval de trei ani festival și concurs cu discipline pian, vioară, canto, a cunoscut de-a lungul anilor multe modificări atât ca durată, cât și conținut și cunoscând o consistentă dezvoltare după 1989 când implicarea unor artiști care l-au cunoscut și prețuit pe Enescu au înțeles că este o datorie pentru România de a-l face cunoscut mai mult și să-i promoveze opera, și așa începe cu Yehudi Menuhin cel ce i-a fost elev, luând lecții și la vila de la Sinaia pentru care imaginea maestrului său a rămas icoană, apoi Laurence Forster dirijor și entuziast muzician, apoi după revoluția din 1989, Ioan Holander longevivul director al operei din Viena care în calitate de director artistic făcea recomandări de invitați de renume mondial, orchestre de faimă, artiști soliști, lărgind repertoriul prin promovarea unor partituri mai puțin cunoscute și interpretate în țară. A fost introdusă secțiunea Nocturnelor în concertele de la miezul nopții în zilele de sfârșit de săptămână care au adus cunoașterii publicului a muzicii secolului XVIII muzica barocă, dar și muzica secolului XXI, la Sala Radio, Piața Festivalului și alte multe surprize, în numărul următor.

Un titlu, un subiect, un roman și cititorii

Corina VLAD DIACONESCU, editor senior

Primul volum semnat Ion Dulugeac pe care l-am primit, purta un titlu care m-a nedumerit: Mamaia Anta și Prințesa (Editura ROMHELION, 2022). Pe parcursul lecturii însă, l-am înțeles. Mamaia Anta era Maria Dulgheru, sora bunicii micului Ion, și el personaj din roman.

Copilul era deseori îndemnat să se ducă la mamaia aialaltă. Fiind un cuvânt cam întortocheat pentru micuț, acesta spunea mai simplu, că se duce la mamaia anta. Astfel, Maria Dulgheru a devenit pentru toți Mamaia Anta.

Povestea din roman începe la Mogoșoaia, un loc foarte drag autorului. Oare copilăria petrecută în preajma scriitorilor, găzduiți în Casa de Creație de pe malul lacului, existența însăși a Palatului Brâncovenesc, cu toată istoria sa bogată și istețimea copilului Ion (autorul), atent și receptiv la tot ce vedea și auzea, să-l fi inspirat pe Ion Dulugeac în alcătuirea romanului?

La toate acestea s-ar putea adăuga și consemnările pe care le-a citit în caietul misterios al Mamaiei Anta, pe care ea îl primise de la Martha Bibescu.

Da, pentru că la Palatul Brâncovenesc din Mogoșoaia se afla familia George Valentin Bibescu și soția sa, Martha Bibescu, Prințesa din titlul cărții.

Ajungând cu lectura la paginile 30-31 din roman, am înțeles semnificația titlului și legătura puternică ce a existat între Mamaia Anta și Prințesa.

„Maria începu să-și depezească odiseea mării sale prietenii cu femeia care-i era model de viață.

Așa află Leana că, în vara anului 1916, pe la jumătatea lui iulie, cam cu o lună înainte de intrarea României în Primul Război Mondial, într-o zi de vineri, după prânz, pe când Maria mergea cu șareta în Lupu – la grădina unde munea din când în când – trecând pe la Stăvilăru de lângă Moara Bibescu, a văzut mare agitație pe malul apei și, curioasă, află de la o fată de pe Valea Parcului că se înecă prințesa Martha Bibescu. Crescută pe malul gârlei, bună înnoțitoare – înzestrată cu o fire pe cât de puternică și cutezătoare, pe atât de empatică și săritoare – îi văzu pe toți acei gură-cască speriați, care, în loc să vină-n ajutorul Prințesei, urmăreau [...] cum se scufundă ...

Maria, care nu avea nici șaisprezece ani, nu a stat pe gânduri. A tras calul lângă un tufan, și-a luat cincișase pași de elan, apoi a sărit în apa lacului, adâncă de peste douăzeci de metri, ajungând, cât ai clipi, lângă prințesa deja imobilă. Maria a prins-o de părul împletit în două cozi lungi, ce încă mai pluteau pe apă, s-a întors pe sub trupul tinerei, a pus-o pe umărul său, cu fața în sus, și cu un efort uriaș a adus-o rapid la mal, unde, ajutată de Anica lu' Costică Pescaru, de Gheorghe Șerban [...], au tras-o pe țarm... Prințesa nu mișcă... În câteva fracțiuni de secundă, Maria își aminti cum o privise, uneori, plimbându-se cu Poștalionul Regal și, cu acea imagine în minte, a pornit iute manevrele de resuscitare, spre surprinderea adulților, uluiți de grabă și îndemânarea adolescentei, care acționa cu o rară stăpânire de sine, peste corpul femeii inerte. [...]

Din acel moment, Maria i-a devenit Prințesei cea mai bună prietenă și confidentă de suflet căreia putea să-i mărturisească orice, fără rezerve, ba, mai mult, uneori îi cerea și sfaturi.“

Nu știu dacă totul s-a petrecut astfel, dar talentul de povestitor al lui Ion Dulugeac ne aduce scena în fața ochilor.

Nu avem spațiu suficient pentru a ne referi și la alte întâmplări. Pe parcursul romanului, cititorul trăiește alături de locuitorii din Mogoșoaia și din Bucureștiul interbelic, țărani, târgoveți, negustori, artiști și cunoaște forfota din interiorul Palatului Brâncovenesc. Familia George Valentin Bibescu și Martha Bibescu vine și pleacă, primește oaspeți și

pune la cale diverse strategii. De asemenea, cititorul este introdus în mediile diplomatice, politice și culturale din București și din alte capitale europene.

Viața este agitată în preajma evenimentelor importante care urmau să aibă loc.

Aflăm că Martha Bibescu, personalitate marcantă a epocii sale, de viță nobilă, frumoasă și educată, a avut ca prietenă devotată și de mare încredere o fată simplă, pe Maria Dulgheru, devenită Mamaia Anta. Este chiar o prietenie de poveste, pe care autorul o scoate foarte clar în evidență.

Martoră a unor evenimente cruciale, naționale și internaționale și participantă activă la desfășurarea lor, romancieră și memorialistă, Martha Bibescu, suflet nobil, a știut să păstreze o prietenie sinceră cu îngerul ei salvator din Mogoșoaia.

Anturajul Prințesei includea personalități de prim rang, scriitori, academicieni, artiști, oameni de stat precum Charles de Gaulle, Marcel Proust, Nicolae Iorga, Winston Churchill, Regele Spaniei Alfonso al XIII-lea, Casa Regală a României, Regele Carol I, Regina Maria, Regele Ferdinand I, alți prinți și prințese...

Faptul că Martha Bibescu o invita pe buna ei prietenă la Palat, o vizita acasă, în gospodăria din Mogoșoaia, îi scria permanent din călătorii, mă duce cu gândul să consider că în felul acesta a ridicat-o și pe Maria Dulgheru la rangul de Prințesa, pentru calitățile ei deosebite și în virtutea relației lor apropiate. În entuziasmul descoperirii unui autor contemporan atât de apropiat cititorului

obișnuit, cum este Ion Dulugeac, am oferit această primă carte și altora. M-am bucurat că le-a plăcut.

O bună prietenă mi-a mărturisit că a plâns, citind-o. M-am speriat la început, dar ea mi-a explicat că, pe parcursul romanului, multe lucruri i s-au părut familiare. Și-a amintit de bunicii ei de la Herăști, care povesteau despre atmosfera pașnică, despre dialogurile dintre săteni și familiile de viță nobilă din zonă, similare celor despre care citea în romanul „Mamaia Anta și Prințesa“.

Această mărturisire dovedește că Ion Dulugeac a reflectat aproape fidel atmosfera și viața din comunele apropiate Bucureștiului, din epoca respectivă.

Un alt amic cititor mi-a vorbit despre Martha Bibescu din perspectiva sa de diplomat de carieră. Mi-a spus că, în general, despre personalitățile care au avut un rol în relațiile internaționale, mai ales în timpul unor conflicte, așa cum a fost și Prințesa, de obicei se oferă publicului, în mod oficial, anumite date, dar niciodată nu se dezvăluie tot adevărul... Într-un roman însă, scriitorul e liber să ofere și o altă imagine, mai umană, a acestor personalități, chiar dacă realitatea este decorată și cu elemente de ficțiune. Astfel, se poate obține un portret cât mai aproape de cel adevărat. Romanul „Mamaia Anta și Prințesa“ reușește, așadar, să completeze ceea ce se cunoștea până acum despre Martha Bibescu.

În privința realizării stilistice a romanului, se pot face observații, dar despre acestea se vor pronunța criticii literari.

În încheiere, aș mai cita un fragment de la pagina 31. Este Martha Bibescu așa cum o percepeau locuitorii din Mogoșoaia:

„Maria, care avea 51 de ani, îi mai spusese nepoatei sale – cu regret în glas și cu lacrimi în colțul ochilor săi pătrunzători – că nu o mai văzuse pe Martha din 7 septembrie 1945, când au cules împreună trei rânduri de vie în curtea lui Ion Dulgheru, iar strugurii i-au zdrobit cu picioarele goale și apoi au băut must proaspăt.“

Despre Martha Bibescu s-a scris, s-au realizat filme, s-au organizat simpozioane, iar cercetările

documentelor oficiale continuă. Personalitate fascinantă, Martha Bibescu va rămâne mereu în atenția publicului și a cercetătorilor.

Romanul lui Ion Dulugeac aduce însă în prim-plan o perspectivă personală și vibrantă a Prințesei care a trăit la Mogoșoaia și a marcat cu înalt patriotism istoria țării, în momente de mare importanță.

SANTUZZA TĂLMĂCEANU DINESCU:

Da. „Adio lăcaș înflorit”, o celebră arie pentru tenor scrisă de Giacomo Puccini, ce ne duce imediat cu gândul la opera „Madame Butterfly”, povestea unei iubiri nefericite și a zbuciumatului destin al unui bărbat, care trezește la viață o tânără prin actul iubirii, tot el fiind acela care provoacă, în primul rând, moartea ei suflătoare.

GEORGE VLAICU: *Che bella voce (II)* este răspunsul nostru la dorința multor cititori de a cunoaște motivația unor mari gânditori și creatori ai lumii muzicale de a dezvolta anumite subiecte, dar și investiția suflătoare a artiștilor, efortul pe care-l fac pentru a duce un rol la bun sfârșit.

S.T.D.: Unei bune stări de sănătate, unei cunoașteri perfecte a partiturii muzicale și a jocului de scenă, îi sunt binevenite o inteligentă prezență de spirit precum și o stăpânire de sine în fața unor situații neprevăzute.

Ana și copilul

G. VI.: Uneori viața bate filmul. Ți-a fost dat să treci printr-o asemenea situație, copil fiind, la acest spectacol din cadrul stagiunii 1947-'48, când interpreta rolului Cio-cio-san fiind chiar mama ta, celebra și regretată soprană și profesoară Ana Tălmăceanu.

S.T.D.: Mi-a fost povestită mai târziu, cu lux de amănunte, de către unul dintre regizorii de scenă care mă supraveghea să stau cuminte în culise. În seara aceea, de pomină, eram în cabina mamei și, jucându-mă, trăgeam cu ochiul cum se machiază. La un moment dat, s-au auzit câteva bătăi în ușă și niște ochi disperați s-au oprit la mine și o voce sugrumată de emoție a rostit: „Doamna Anișoara, dacă nu o îmbrăcăm urgent pe Santuzza și nu o luăm în scenă, trebuie să suspendăm spectacolul.

În luminile rampei. Moștenirea**CHE BELLA VOCE! (II)****Adio lăcaș înflorit****Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU**

realizator tv, membru UZPR/UCIN

Ana în Cio-cio-san

Băiețelul croitoresei noastre s-a îmbolnăvit, are 40 de grade!”. Eu am coborât imediat de pe sofa și m-am îndreptat spre cabinieră să mă îmbrace. Prezența mea era necesară de-abia în actul al II-lea. Mai văzusem acest spectacol, din loja artiștilor, împreună cu tata. De această dată, tata nu era în București, fiindcă participa la un simpozion al avocaților în provincie. Femeia care, de obicei, avea grijă de mine, plecase și ea la țară având mama bolnavă.

G.VI.: Să ne imaginăm așadar... Bate al treilea gong, se deschide cortina și un fascinant colț de grădină, plină de flori, ne încântă ochii. Este prezentă multă lume la ceremonia căsătoriei tinerei japoneze, Cio-cio-san. Ne aflăm în orașul Nagasaki.

Căsătoria

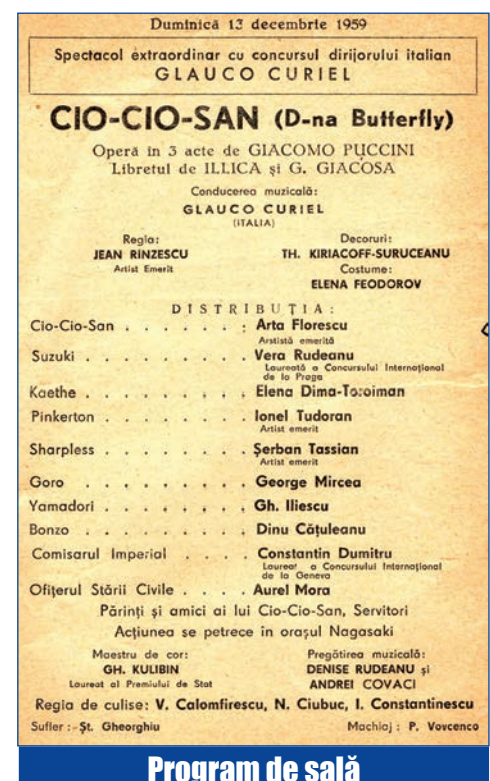
S.T.D.: Jocul sunetelor muzicale, având o bază delicată, creează atmosfera perfectă pentru momentul căsătoriei, pentru 999 de ani după vechiul obicei japonez, pe care Cio-cio-san, tână de doar 14 ani, o acceptă cu un american. Foarte îndrăgostită de chișul bărbat, cu ochii albaștri, comandant al unei nave americane de război, face chiar gestul suprem de a trece la religia catolică, dorință acceptată de Misiunea americană din oraș.

Veronica Gârba - Butterfly

Sosirea neașteptată a unchiului Bonzo, revoltat de gestul fetei, stigmatizează atât de profund gestul ei încât, trei ani de zile cât Cio-cio-san va aștepta alături de copilul născut întorcerea soțului, nici

Program de sală

una dintre rudele acestuia nu o va mai sprijini sau vizita. Splendidul duet de dragoste Cio-cio-san – Pinkerton, unul dintre cele mai delicate și interesante momente, încheie compozițional actul

Program de sală

I, destrămând cu lirismul lui înmărmurirea creată de avertismentul atât de dur al celei mai în vârstă rude a copilei. Măiestria cunoștințelor dirijori Glauco Curiel (Italia, 1959), Constantin Țurcanu (România, 1943), ca și participarea excelentă a

tenorilor Mihail Știrbei, Ionel Tudoran aducea aprecieri și aplauze nesfârșite.

Mihail Știrbei

Ionel Tudoran

G.VI.: Opera Română din București a avut parte de o mare glorie, cu interpreți foarte buni. Mă depărtez puțin de subiectul discuției noastre și-mi amintesc de cunoscutul critic muzical Viorel Cosma, care a comentat pe larg, în lucrările sale de specialitate, despre valoarea internațională a producțiilor noastre de operă. Așadar, actul al doilea te aduce în scenă...

Ana și Suzuki

S.T.D.: Da... În culise coriștii erau ciorchine. Tensiunea era maximă pentru că nu știau cum voi reacționa. Eu știam lecția din cabină, de la mama. Trebuia, potrivit rolului, să fiu liniștită și să caut obiecte să mă joc. Regizorul de scenă îmi dă intrarea și *alea iacta est/zarurile au fost aruncate*. Sosesc pe rând prințul Yamadori care o dorește pe Butterfly de soție, dar este refuzat. Consulul american Sharpless, aflând despre existența copilului promite să-l anunțe pe comandantul Benjamin Pinkerton. Un splendid duet al rozelor dintre Cio-cio-san și credincioasa Suzuki, fata în casă, și toate încăperile împodobite cu flori, o înserare care aduce liniștea unei zile atât de agitate și o cântare corală de noapte, învăluie trupurile și sufletele eroinelor care rămân în așteptare în fața terasei. Dimineața se arată, dar simplul fapt că Cio-cio-san zărește în depărtare silueta lui Pinkerton însoțit de o doamnă,

Ana și Suzuki

o face pe tânără să dea crezare suspiciunilor proprii alimentate și de bârfele lui Yoro, servitorul casei, precum că îi va fi luat băiatul în America. Din acest moment totul se desfășoară amețitor de dramatic. Își îmbrățișează cu ardoare copilul mărturisindu-i că se va sacrifica pentru el: „Pentru tine, pentru ochii tăi albaștri, moare Butterfly! Pentru ca tu să poți pleca spre zări străine!”

G.VI.: Hotărârea ei nefastă, de a-și lua viața prin seppuku, ne obligă să ne punem întrebarea gravă: cum de are curajul unui asemenea gest?! Renegată de familie pe motive de religie, tinerețea ei nu-i oferă experiența de a înțelege lucrurile, poate de a ierta și de a păși mai departe în viață. Ea va provoca o mare durere blândeii și credincioasei Suzuki, care s-a rugat neîncetat la Budha, pentru dragoste invocându-i permanent divinități ale naturii și spiritele unor strămoși importanți. „E Izaghi ed Izanami Sarundasico e Kami”.

S.T.D.: „Cu onoare moare, cine viața să o ducă nu este în stare!». Eu mă aflu în culise, în îmbrățișarea strânsă a regizorului de scenă care bănuia că voi avea, bineînțeles, o reacție puternică. Într-adevăr, acordurile muzicale sunt din ce în ce mai triste. Cio-cio-san încearcă să se ducă spre verandă, auzind chemările lui Pinkerton, dar se prăbușește fără viață. Cortina începe să se închidă foarte ușor, mama respectând una dintre regulile teatrale continuă să rămână nemișcată. Se aude acordul final al orchestrei, eu mă sperii, mă smulg din brațele regizorului și intru alergând și urlând „Mamă, mamă!”. Strig și mă prăbușesc peste trupul ei! Cortina se închide, dar o liniște totală domină momentul. În sală începe un murmur și apoi, dintr-o dată, izbucnesc aplauzele și ovațiile. Se deschide cortina, mama mă îmbrățișează și, mulțumind publicului, îmi spune simțind cum tremur toată: „Ai să fii o foarte bună artistă! Ai jucat minunat!”

G.VI.: Găsim între documentele Anei Tălmăceanu, aprecieri precum: „*Rar am văzut o Cio-cio-san mai zguduitoare*”, „*este o artistă cu mult temperament și cu o voce de înaltă școală și multă personalitate artistică*”, „... amestecul de sânge cald sudic, cu trăsăturile japoneze a fost răpitor și desigur în concordanță perfectă cu intențiile lui Puccini”, toate acestea culminând cu afirmațiile din ziarele finlandeze „*Suomen Sosialdemokratii*” și „*Uusi Suomi*”: „*Jocul a fost deosebit de bine armonizat și plăcut...Vocea cântăreței române are o deosebită muzicalitate. Rar am mai văzut o interpretare mai umană*

Bust Ana Tălmăceanu

a lui Cio-cio-san...”. Aprecierile erau cea mai bună dovadă a valorii interpretărilor. Sculptorița Eugenia Biciola a realizat un bust cu chipul mamei în rolul Cio-cio-san, ce se află acum în Muzeul Operei Naționale. Opera din Iași a invitat-o să cânte, regia fiind semnată de maestrul Dimitrie Tăbăcaru, ambianța scenografică aparținând doamnei Aca de Barbu. La Opera din Constanța, stafeta măiestriei artistice de la profesor la student cunoaște numele Mariei Dorobanțu, a cărei evoluție nu ne surprinde prin complexitatea redării rolului, tot ea fiind aceea care, pe aceeași scenă a conturat și rolul Floriei Tosca din opera „Tosca”, semnată de același Giacomo Puccini.

Schiță de scenografie

G.VI.: Ne despărțim greu de această poveste tristă de iubire, plină de învățături și de o muzică de largă accesibilitate, cu arii și duete devenite adevărate șlagăre.

S.T.D.: Rămân în minte, poate, pentru totdeauna! Să fredonăm și noi arietta lui Pinkerton, plin de regretul greșalei, dar fără a avea curajul de a o privi în ochi pe Cio-cio-san: „La revedere, lăcaș înflorit/ De bucurie și iubire/De frumusețe și gingăsie/ Chemarea ta de amor/Adio lăcaș înflorit!”

(Va urma)

Palatul domnitorului Alexandru Ioan Cuza de la Ruginoasa

Cristian DAMIAN
Foto: Ileana DAMIAN

Palatul este o reședință domnească, construit în anul 1804 în stil neogotic. Inițial a aparținut familiei Sturdza, actualmente fiind muzeu memorial dedicat marelui Domn al Unirii.

Satul Ruginoasa este la o distanță de 60 km de Iași. Prima atestare documentară datează din 1596. Numele localității ar avea la bază cel puțin două surse. Una ar fi de la un păstor pe nume Rugină care s-a stabilit cu oile prin aceste locuri. Cea de a doua are la bază ideea că în diferite locuri din comună, după ploaie, se poate vedea un strat subțire brun – roșcat care acoperă pământul. Numele unui iaz existent în localitatea „Rugină” apare și el în documentele din timpul domniei lui Ștefan cel Mare, amintind și de o familie de mari boieri.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, familia Sturdza a cumpărat moșia de la Ruginoasa de la Duca Vodă, stăpânind-o timp de aproape 200 de ani.

În primul deceniu al secolului al XIX-lea, a fost angajat un arhitect vienez pentru a reconstrui vechea casă boierească de pe moșia Ruginoasa. Lucrările de construcție ale casei boierești de la Ruginoasa s-au desfășurat în perioada 1 mai 1813 - 30 aprilie 1814.

Proprietarul Ruginoasei a adus în Moldova, un grădinar german, care a amenajat în jurul palatului un parc cu alei străjuite de statui, bănci ascunse în labirinturi de verdeață și chiar un iaz înconjurat de sălcii. Palatul de la Ruginoasa a fost construit în stil neoclastic, propriu arhitecturii civile din Moldova acelor vremuri. În anul 1811, în spatele palatului, a fost ridicată o biserică.

În perioada 1847-1855, palatul a fost refăcut în stil neogotic, stil pe care îl păstrează și astăzi.

În anul 1862, domnitorul Alexandru Ioan Cuza al Principatelor Unite a cumpărat la licitație moșia Ruginoasa de la Banca Moldovei, dorind să-l transforme în reședință de vară.

Prima grijă a domnitorului a fost să renoveze integral palatul. Deși domnitorul a petrecut puțin timp la palat, aici a locuit soția sa, Doamna Elena Cuza (1825-1909), care s-a ocupat de mobilarea și decorarea încăperilor, de grădină.

Scara centrală a palatului a fost construită din marmură, pereții au fost tapetați cu mătase adusă de la Paris, au fost construite șeminee și s-au adus policandre scumpe. Scara centrală este construită în prezent din lemn.

În anul 1864 Palatul de la Ruginoasa a fost inaugurat oficial de către domnitorul Alexandru Ioan Cuza. După ce a fost obligat să abdice, deși plecat în exil în 1866, domnitorul a continuat totuși să se ocupe de moșia de la Ruginoasa.

Potrivit ultimei sale dorințe, fostul domnitor a murit în mai 1873 în orașul Heidelberg din

Germania, iar rămășițele sale pământești au fost aduse inițial la Ruginoasa. A fost înmormântat într-un cavou amenajat lângă biserică. Dar osemintele domnitorului au fost strămutate de mai multe ori. În 1907 au fost depuse în interiorul bisericii într-o cutie de argint care a fost așezată într-un sicriu de stejar. În primăvara lui 1944 au fost scoase din biserică de către un soldat din Ruginoasa și au fost duse la Mănăstirea Curtea de Argeș. În anul 1946, au fost depuse în interiorul Bisericii „Treii Ierarhi” din Iași, unde a fost amenajată o criptă.

După înmormântarea fostului domnitor, Elena Cuza a luat decizia de a se muta la Paris împreună cu cei doi fii, pe care domnitorul îi avea din relația cu principesa Maria Obrenovici. Aceștia au murit la scurtă vreme.

Alexandru Cuza a lăsat moșia de la Ruginoasa soției sale Maria Moruzzi. În cursul primului război mondial, Palatul de la Ruginoasa a fost folosit ca spital militar.

Din 1936, el a intrat în proprietatea Regiei C.F.R., care a amenajat aici un spital T.B.C. Degradarea edificiului a început după transformarea în spital și a fost accentuată de al doilea război mondial. În perioada celui de-al doilea război mondial, palatul a fost grav avariat de luptele purtate în apropiere. Astfel din el au rămas doar câteva ziduri de incintă și câteva ruine din pereți.

În următorii 20 de ani ce au urmat a fost foarte rău, ruinele au stat în ploaie și zăpadă, iar locuitorii satului au luat piatră din ruine.

În perioada 1967-1978 complexul de la Ruginoasa a fost reconstruit. A fost refăcut palatul propriu-zis, o parte din zidurile de incintă și doar un bastion în partea de nord-vest. Din cele 27 ha pe care le avea inițial domeniul s-a reușit integrarea în ansamblul muzeistic a doar 13 ha. Lipsa fondurilor și a materialelor necesare pentru restaurarea palatului și nu în ultimul rând a proastei calități, au întârziat restaurarea palatului.

În 1979 s-a încercat funcționarea palatului ca un muzeu de istorie, dar abia în 1982 acesta a fost inaugurat oficial ca Muzeul Memorial „Al. I. Cuza”. Toate încăperile palatului au fost reconstituite.

Parterul palatului conține un număr mare de exponate care permit reconstituirea viața și activitatea marelui domnitor Al. I. Cuza.

Muzeografi au încercat la etajul palatului, să refacă amenajarea pentru a-l aduce la vechea înfățișare din vremea lui Cuza. A fost adus mobilier din acea perioadă, cărți, tacâmuri de argint. Au fost astfel aduse cărți de la Paris pentru refacerea bibliotecii.

În cabinetul de lucru al domnitorului au fost aduse câteva piese de mobilier din stejar, pe care Elena Cuza le-a comandat renumitei firme pariziene P.P. Mazaroz Ribailier.

Multe întreprinderi, chiar din România au participat la recondiționarea mobilierului.

Pentru cabinetul de lucru al domnitorului au fost recondiționate piesele: o bibliotecă, o masă în stil gotic și un dulap pentru pendulă.

Au fost recondiționate încăperi cum sunt: salonul Elenei Cuza cu mobilă stil Louis Philippe, o sufragerie în stil gotic, în care se aflau 31 de obiecte de mobilier din lemn de stejar sculptat, dintre care mai există și astăzi doar două etajere-dulap care sunt prevăzute cu barometru și cu o pendulă, pe masa acoperită cu olandină albă sunt expuse tacâmurile din argint sau alpaca, farfurii din porțelan de Sèvres, pahare de cristal de Baccarat, toate având stema Principatelor Unite, un salon de primire a oaspeților, unde se pot vedea 24 de piese stil Ludovic al XV-lea, o pianină Hermann Heise, goblenuri olandeze și o statueta feminină, în fildeș și bronz, opera lui E. Barras, camera copiilor, dormitorul domnitorului, în stilul neogotic, inspirat de romantismul german și dormitorul Elenei Cuza cu piese de mobilier în stil Renaștere.

Palatul de la Ruginoasa este asemănător cu Palatul Sturdza de la Miclăușeni, aflat în apropiere, dar fiind actual în restaurare.

Palatul de la Ruginoasa este o clădire de formă pătrată cu un singur etaj, având patru fațade distribuite simetric, cu peroane largi și balcoane pe toate laturile sprijinite pe lespezi de piatră. Cândva el avea și patru turnulețe, care nu s-au mai păstrat în zilele noastre.

Bibliografie

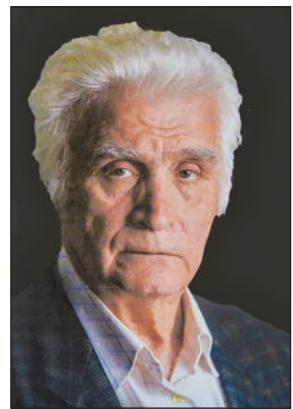
https://ro.wikipedia.org/wiki/Palatul_Cuza_de_la_Ruginoasa#Leg%C4%83turi_externe
<https://savizitam.ro/ro/regiuni/europa/romania/iasi/palatul-memorial-alexandru-ioan-cuza-de-la-ruginoasa.html>

Motto-cugetare aforism:

„Frumusețea lumii există în noi, doar trebuie să știm să o privim!” (Cover)

Cronica Timpului, păstrătoare a istoriei clipei, vă propune o incursiune în lumea artei create de artiștii plastici reușiți în albumul

„Un secol cu LNR – 100 de pictori”

Vergil COJOCARU - COVER, editor senior

pictor, membru UAPR, UZPR, Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

Pictura pune în valoare starea de grație și ne convinge de frumusețea aflată în apropierea noastră, învățându-ne totodată să privim în interiorul nostru, să apreciem clipa care compensează lucrurile ce ne lipsesc.

Prin culorile care prind viață, artiștii plastici îmbarcați în flotila albastră ce îmbogățește prin creație, prin frumos, Liga Navală Română, oferă pasionaților de artă, talentul, dibăcia mânuitorilor de penel, îmbogățind viața celor care sunt consumatori avizi de artă, indiferent de vârstă și ocupație!

Albumul „Un secol cu LNR - 100 de pictori” este rodul muncii asidue a două inimoase artiste plastice - **Elena Stănescu Dordea** și **Alexandrina**

(**Didi**) **Dinu** -, la inițiativa subsemnatului, **Vergil Cojocaru - Cover** și cu susținerea contraamiral de flotilă dr. ing. **Constantin Rusu**, președintele filialei București a LNR, contraamiral de flotilă dr. **Aurel Constantin**, președintele filialei Constanța a LNR și contraamiral de flotilă **Victor Gidiuță**, președintele filialei Mangalia a LNR. Un sprijin important a venit din partea comandantului de cursă lungă (CLC) **Laurențiu Mironescu**, președintele Consiliului Director Național al Ligii

Navale Române și a comandorului dr. **Marius Laurențiu Rohart**, directorul Muzeului Național al Marinei Române.

Ca o recunoaștere a valorii lor, a muncii, talentului și dăruirii pe altarul artei, revista **Cronica Timpului** publică lista completă a celor 100 de pictori prezenți în albumul „Un secol cu LNR - 100 de pictori” (o puteți consulta în pagina 24). Număr de număr vă vom face cunștință cu lucrările lor.

**Ștefania (Lia)
ACIOBĂNIȚEI**

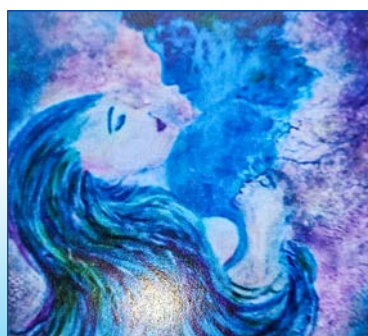
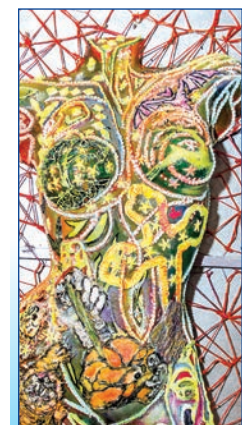
A urmat cursurile Școlii de Artă București - secțiile Pictură, Decorațiuni interioare și Iconografie.

A participat la numeroase expoziții de grup, dar a avut și expoziții personale la Cercul Militar Național, Galeria Mică, a expus la Galeria Eduard Art.

**Marian
ACIOBĂNIȚEI**

S-a format ca gravor la Monetaria Statului. Datorită formației sale tehnice, lucrările sale sunt în general sculpturale. A abordat tehnica Mannequin art, lucrările sale regăsindu-se în Belgia și Germania Expoziții personale, împreună cu Lia la Cercul Militar Național, Galeria Mică. A expus la Galeria Eduard Art.

**Cristina Mihaela
ALEXE**

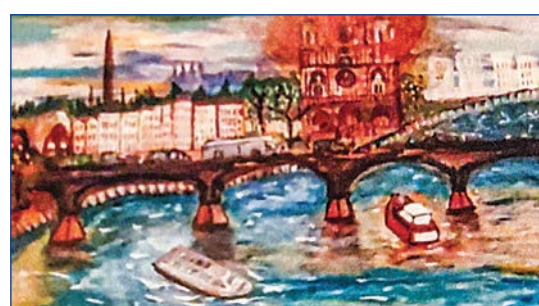
Este absolventă a Universității Populare de Arte Plastice din București. A absolvit cursuri de peniță și tuș. în cadrul Fundației Calea Victoriei. A participat la numeroase expoziții de grup, dar a avut și expoziții personale ca cea de debut de la Mediateca George Enescu

**Valentin
BABAN**

Este absolvent al Școlii de Arte din București A participat la tabere de creație în Delata Dunării.

A participat la numeroase expoziții de grup, dar a avut și expoziții personale.

„Un secol cu LNR – 100 de pictori”

Ioana Raluca
BAIBARAC

Este medic stomatolog, make up artist și pictor. A participat la numeroase expoziții de grup.

Andrei
BRĂNIȘTEANU

Este absolvent al Politehnicii din București, a urmat cursuri de pictură între 1982 - 1986.

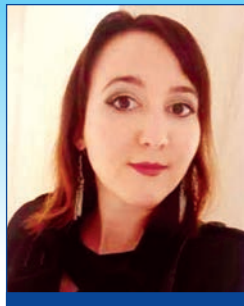
A participat la numeroase expoziții de grup, dar a avut și expoziții personale.

Marlena
CĂLIN

Este absolventă a Centrului Cultural „Teodor T. Burada, a absolvit cursuri de pictură în tuș.

Onorată cu Diploma de excelență a Ligii Navale Române la expoziția „Un secol de culoare”

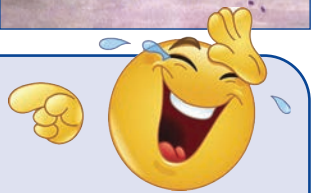
Anamaria
CHIRILĂ

Pictor și scriitor, Anamaria și-a împărțit timpul între activitatea de pedagog școlar, pictură și scris, fiind autoarea romanului de aventură „Pe valurile vieții!” A participat la numeroase expoziții colective.

O zi în care nu râdem este o zi pierdută!

Chiar și un zâmbet este benefic, înfrumusețând orice chipd

Să ne ferim de o excesivă seriozitate, pentru că ea poate altera frumusețea imaginii, a chipului uman. O glumă, chiar mai „deochetă” este ca un diamant încă neșlefuit, dar care are o valoare mult mai mare decât o piatra banală din drum. La fel și un zâmbet înfrumusețează chiar și un chip care afișează o gravă seriozitate.

Un chip care nu zâmbeste este ca o dragoste neîmpărtășită, este ca o umbră ce se pierde în tenebrele nopții, o umbră în lipsa luminii.

Să citim cu atenție, să înțelegem esența versurilor epigramistului Gheoghe Grosu:

*Să nu pățești cumva ceva oribil,
Să-ți faci viața grea și zbuciumată,
Păzește-te pe cât ar fi posibil,
De omul ce nu râde niciodată.*

Parafrazând un vechi proverb, care spune că „cele mai prețioase cărți ale unui scriitor sunt cele pe care încă nu le-a scris”, pentru mine, pictorul Vergil Cojocaru – Cover, cele mai prețioase tablouri ale mele, sunt cele pe care încă nu le-am pictat! Această afirmație vă îndemn să fie valabilă și pentru dumneavoastră, stimați colegi în ale scrisului în revista „Cronica timpului”, la care, cu onoare, suntem colaboratori.

Cele mai bune articole ale dumneavoastră sunt cele nescrise încă, așa că vă invit să continuăm împreună fascinanta călătorie spre perfecțiunea creatoare! De ce „sunt” și nu „vor fi”, pentru că această afirmație legată de prezent ne

aduce un zâmbet acum, nu cândva în viitor! Și, nu-i așa, e un motiv să ne simțim tineri, chiar și pe noi, artiștii cuvântului dar și ai penelului, octogenarii.

Și pentru a nu trece ziua de azi fără un zâmbet, vă propun câteva poante din tinerețe, scrise când vroiam să public o carte cu bancuri „De la lume adunate, înapoi la lume date”. Aveau mult iz politic, dar soția mea – proaspătă – a pus pe foc caietul în care le adunasem, să nu cadă, Doamne ferește! în mana cui nu trebuie...

1. La școală Ionel se laudă colegului că „tatăl meu e arhitect și face case! Al tău ce face?” la care colegul răspunde prompt, „face tot ce zice mama”
2. „E adevărat, mamă, că ne tragem din maimuță? Așa mi-a spus tata...” Nu știu, tatăl tău nu mi-a făcut conștiință cu neamurile lui...
3. Când eram fetiță, îmi era frică de întuneric. Acum, mare gospodină, când vine factura la curent, mă ia frica de lumină!
4. O soție se duce la doctor și îl roagă să o ajute că soțul ei e grav bolnav. O crede căine! Cum așa? – întrebă doctorul. Păi tot timpul îmi cere să îi fiu credincioasă...
5. Un tânăr proaspăt căsătorit, îi spune soției că de când sunt căsătoriti nu mai bea, nu mai fumează, nu mai joacă la păcănele! Așa de mult mă iubești? Întrebă soția... Răspunsul a venit prompt: Nuuu! Dar nu îmi mai ajung banii!

Vergil COJOCARU - COVER

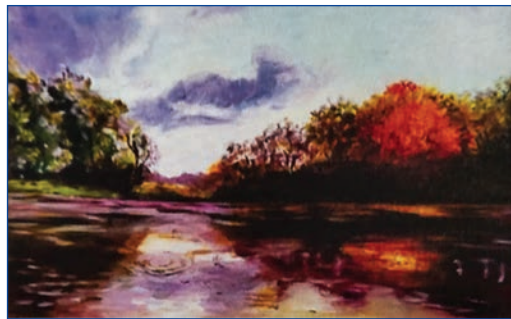
„Un secol cu LNR – 100 de pictori“

**Ileana
Chiriță**

Este absolventă a Școlii Militare de Ofițeri Activi. A urmat cursuri de pictură și arte plastice. A absolvit Școala de Pictură și Arte Plastice, Baia Mare.

Este prezentă în numeroase expoziții de grup și autoarea lucrărilor la expoziția personală „Culoare pentru altfel de timp“.

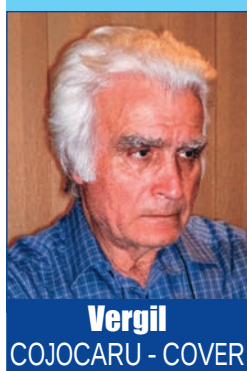
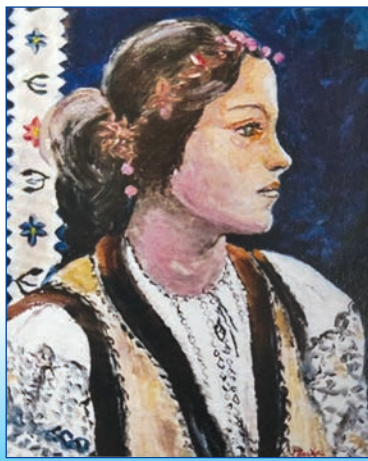
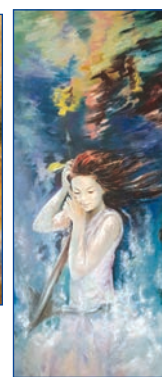

**Irina Valentina
CIOBANU**

Irina Valentina are o carieră remarcabilă, fiind apreciată atât în țară cât și peste hotare,

A colaborat la numeroase proiecte artistice edilitare. De asemenea, a participat la o serie de evenimente artistice, expunând în galerii de artă prestigioase!

**Vergil
COJOCARU - COVER**

Motto: În ciuda vârstei, poți fi mai tânăr ca niciodată. (Albert Einstein)

Cover a absolvit Facultatea de Arte Plastice din București în anul 1964. Apoi a lucrat ca proiectant la Vulcan, ca proiectant de machete la Ministerul Chimiei și pictor grafician la ministerul Turismului, cu deplasări în țară și peste hotare. După 1989 a înființat propriile asociații și societăți.

Tablourile lui au fost mereu căutate, reușind să le vândă chiar și din expoziții.

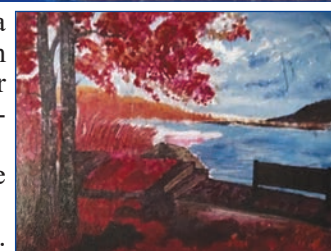
**Delia Jeanina
COTIGĂ**

Medicul Delia Jeanina Cotigă a absolvit școala până la licența în medicină acasă. În România, doar specializarea în cardiologie a făcut-o la Columbia University, New York.

Și-a expus lucrările în cadrul unor expoziții personale în statul de reședință, New Jersey.

În România a participat la mai multe expoziții de grup.

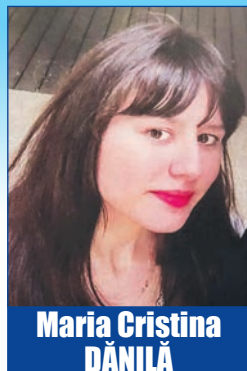
Dorința lui a fost mereu ca arta să ne aducă mângâiere și speranță, că nu degeaba ne-a creat și ne-a rînduit Dumnezeu pe pământ! „Arta este adevăratul altar al fericirii, creată de admirabili oameni cu ireproșabile dorințe, ca toți semenii să se simtă de parcă s-ar afla la masa spirituală cu Dumnezeu (COVER).”

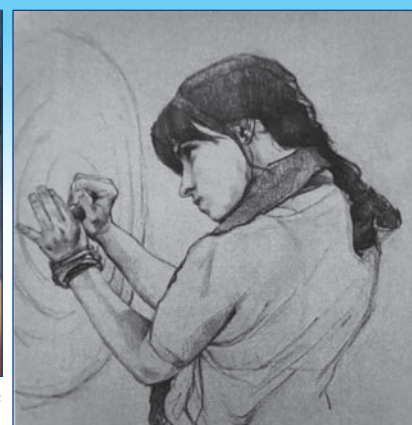
**Maria
DĂBULEANU**

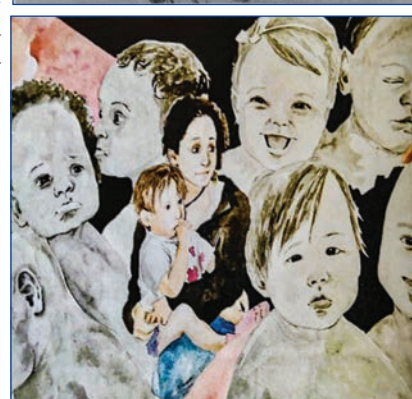
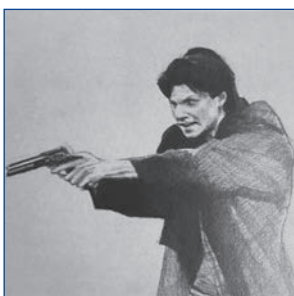
Maria Dăbuleanu a absolvit Școala de Artă, secția pictură, la Brăila. A avut expoziții personale în întreaga țară - peste 30, dar și peste hotare, Eva Halus, Montreal și MTTC. De asemenea, a participat la multe expoziții colective. A primit numeroase premii ca recunoaștere a artei sale în țară și străinătate (medalie de aur la Budapesta).

**Maria Cristina
DĂNILĂ**

Maria Dănilă A absolvit, pe rând, Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza”, urmată de Universitatea Națională de Arte Plastice. A expus la Arhiva de Artă, Elite Art Prof Gallery, Galeria Artu T, Galeria Occidentului.

„Un secol cu LNR – 100 de pictori”

**Carolina
DELGADO RIVAS**

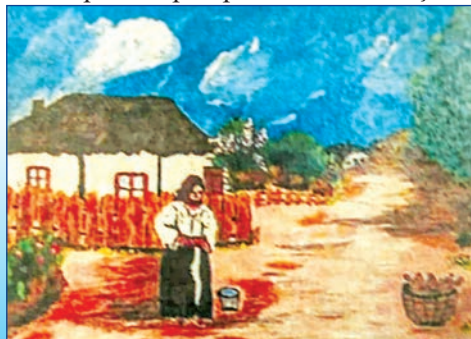
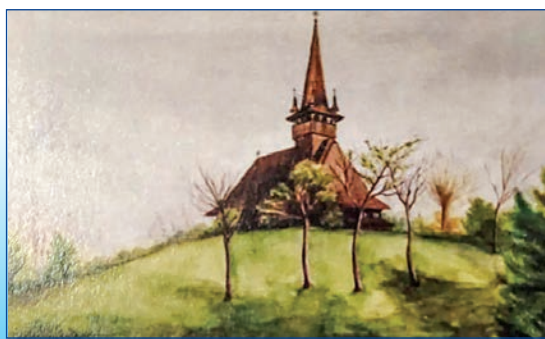
Putem spune despre Carolina că este reprezentanta Costa Rica în Liga Navală Română! A urmat cursurile Institutului Național de artă din Costa Rica. A avut numeroase expoziții personale în țara ei de origine. De asemenea, a participat la numeroase expoziții de grup, atât în Costa Rica dar și în România sau Turcia. În 2023 a fost premiată de Consiliul Director al Ligii Navale Române!

**Victoria
DINCĂ**

Victoria Dincă a absolvit un curs de pictură având îndrumător pe Zogu Zaharia. A avut mai multe expoziții personale, dar a participat și la expoziții colective. A primit opt diplome de excelență.

**Alexandrina Didi
DINU**

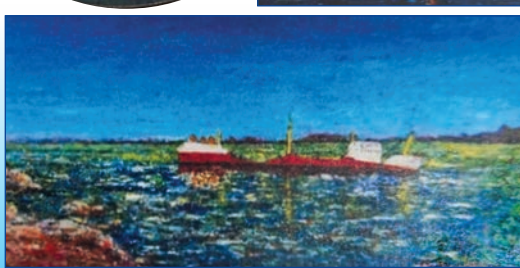
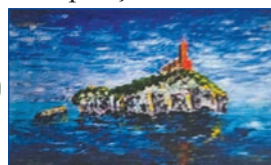

**Marian
DUMITRESCU**

A urmat cursuri la Cercul de pictură al Casei de cultură Sector 2, și la Universitatea Populară Ioan I. Dalles.

Pe parcursul carierei sale artistice, Marian Dumitrescu a expus în numeroase expoziții personale, fiecare marcând un moment important în evoluția sa. De asemenea, a participat la numeroase expoziții colective.

**Alexandru
GHINEA**

**Gabriela
GUȚESCU**

Gabriela Guțescu, este un maestru al combinațiilor cromatice, care dau o valoare deosebită lucrărilor sale. A participat la numeroase expoziții atât în țara dar și în străinătate. A fost premiată în mai multe rânduri cu diplome de onoare.

Primăvara și sănătatea noastră

Conf dr. **Cristina DAIA** medic primar
dr. **Octaviana DAIA** medic primar, editor senior

Primăvara ne aduce în raze de soare căldura vieții, bucuria de a ieși în aer liber și de a renaște odată cu natura care se trezește în ciripit de păsări la viață.

Ce poate fi mai frumos decât să ne destindem lăsând hainele groase deoparte și mai ușori fiind, să pornim în pas vioi prin parc. Da, o plimbare cu ritm pune în mișcare oasele și articulațiile în dublu sens. Întâi elimină produșii toxici metabolici, mai ales de la nivelul articulațiilor portante, șolduri și genunchi, astfel că, culmea, ne vor dura mai puțin, prin simplul fapt că îi epurăm de toxine dar îi și oxigenăm prin activarea circulației locale. Arhitectura și mineralizarea osoasă nu se poate face fiziologic decât gravitațional, astfel că mersul nu face decât să țină osteoporoza la distanță, mai ales că necesarul de vitamină D nu se poate sintetiza în organism decât în prezența razelor de soare. Mersul este un exercițiu excelent pentru sănătate mai ales dacă are o durată moderată de 30-60 de minute. De reținut însă că, dacă se depășește o durată de 90 de minute și se alege un teren accidentat, putem obține efectul invers de distrugere a șoldurilor și genunchilor, prin suprasolicitare mecanică. De aceea pentru deplasări mai lungi se recomandă bicicleta.

O plimbare cu durată moderată, încă odată precizăm în ritm alert, este extrem de importantă pentru sănătatea creierului. Ritmul vioi activează circulația cerebrală, ritmul cerebral alfa și astfel se previne disfuncția cognitivă. S-au făcut studii care au demonstrat că refacerea cognitivă este cel mai rapid și eficient realizată nu de activitatea intelectuală (de exemplu cititul, jocul de șah) cum s-ar putea crede la prima vedere (care activează undele beta), ci de activitatea fizică care crește undele alfa cerebrale asociate cu stările de relaxare premergătoare activării cerebrale.

Iar după o plimbare sănătoasă desigur că avem poftă de mâncare. Să avem grijă că verdele din natură să nu lipsească din farfurie. Fie că alegem spanacul (bogat în vitamine ca A, C, K, fier, calciu) sau urzica (vitamine A, C, B, K), ceapa verde (vitamina A, C, B, magneziu), ridichile (care au tot complexul de vitamine B și minerale) sau salată verde (vitamine A, K, C, minerale potasiu, calciu și fier) oricare ne tentează, vor aduce în corpul nostru co-factorii metabolici naturali, altfel spus, vitaminele și mineralele naturale și adecvate pentru a ne crește imunitatea și a ne da un plus de energie.

Da, primăvara ne aduce beneficii dar și încercări. Odată cu natura se trezesc la viață și virușii răcelile și chiar gripa, ne călesc dar ne pot și pune greu la încercare, de aceea trebuie să fim în gardă printr-o bună hidratare minim 2 litri de lichide pe zi alături de mese sănătoase bogate în vitamine și minerale, lucru pe care îl facem firesc consumând legumele de sezon alături de o bucată de carne sau pește și o felie, două de pâine. Cele peste 200 de tipuri de viruși pregătiți să ne agreseze pot fi ținuti la distanță de doi cavaleri cu armură de argint și anume seleniu și zinc. Sunt suplimente nutritive care au făcut carieră având acești doi aliați. Zincul protejează celulele de stresul oxidativ, ajută la funcționarea normală a imunității și reduce incidența episoadelor de răceală. Nucile, migdalele, caju-ul, semințele de dovleac, crustaceele, carnea sunt o sursă importantă de zinc. Seleniul are efect antioxidant și contribuie la susținerea imunității, și se găsește în fructele de mare, ton, sardine, somon, orez brun, ou, nuci braziliene, ciuperci, fasole, organe (ficatul de vită).

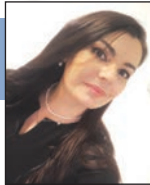
Desigur când alimentele și mișcarea par să nu fie suficiente deoarece ne pare că energia nu ne este suficientă ne vin în ajutor suplimentele nutritive. Încă suntem în lunile cu R când vitamina D în varianta liposolubilă este recomandată pentru sistemul nostru osos. Vitamina C, 1 gram pe zi 10 zile ne vine în ajutor nu numai pentru imunitate ci și pentru întărirea articulațiilor noastre fiind co-factor în sinteza de collagen alături de vitaminele A și D, de aceea marea majoritate a suplimentelor pentru întărirea articulațiilor au în compoziție vitamina C, pe lângă alte elemente importante în refacerea articulară cum ar fi collagenul, antiinflamatoarele naturale (herpagozide), dar și analogi sintetici ai glucozaminoglicanilor cum ar fi condroidina și glucozamina. Acidul hialuronic vine să completeze o sumară listă de componente al celui mai bun supliment alimentar pentru întărirea articulațiilor. Pentru creșterea imunității am precizat deja importanța seleniului și a zincului, care alături de calciu, magneziu și fier sunt minerale foarte importante pentru ameliorarea stării de oboseală și stres. Complexul de vitamine hidrosolubile B este de tradiție a fi recomandat odată cu venirea primăverii pentru creșterea nivelului de energie și revigorarea sistemului nervos. O perspectivă mai modernă vizează însă folosirea de aminoacizi cum ar fi fosfotreonina, glutamină, fosfoserina care alături de arginină, extrem de importantă pentru funcționarea ficatului sunt indicate atunci nivelul de energie este extrem de scăzut sau în stările de convalescență după boli consumtive. Coenzima Q 10 este denumită și ubiquinonă, tocmai pentru că este întâlnită în fiecare celulă a organismului uman. Coenzima Q10 un element foarte important în metabolismul celular contribuind efectiv la producerea de ATP,

principalul combustibil energetic celular, de aceea este indicată în stări de oboseală cronică și are efect antioxidant, în consecință anti-îmbătrânire. În doza de 30 mg coenzima Q10 are efect suportiv cardiac (este efectiv o vitamină a inimii) iar prin efectul antioxidant scade producția de LDL colesterol (colesterolul „rău“).

Iar după ce ne-am plimbat și am mâncat merităm desigur o perioadă de odihnă. Astenia de primăvară ne poate face să devenim melancolici, iritabili sau obosiți. Se pare că schimbările climatice de început de primăvară induc unele dezechilibre hormonale ale secreției de melatonină reziduală din timpul iernii (cu perioade îndelungate de întuneric), secreția scăzută de serotonină, care însă se vor regla în debutul primăverii fiind antagonizate de endorfine induse de soare, natură și mișcare în aer liber urmate desigur de perioade de repaos, odihnă și relaxare. Combaterea stresului zilnic care își pune amprenta asupra vieților noastre a început să devină o necesitate. Traficul aglomerat, activitățile solicitante sau problemele personale induc o incapacitate de relaxare. De aceea un mineral important care decuplează excitația și induce miorelaxare este magneziul. Medicina Ayurved-ică, care a luat naștere în India în urmă cu aproximativ 5 000 de ani și care este considerat cel mai vechi sistem de vindecare din lume, aduce în prim plan plante cum ar fi Ashwaganda sau ginseng indian, cu proprietăți deosebite pentru relaxare și combaterea stresului și a epuizării, Bacopa monieri numită și iarba ierbilor sau hrana creierului, extrem de importantă în refacerea cognitivă, Jatamansi cu efect calmant asupra minții și alungarea gândurilor neliniștitoare, Tulsi sau busuiocul sfânt, cu efect de creștere a adaptării organismului la condiții stresante și scăderea secreției de cortizol.

Somnul, cu durată de minim 6-8 ore pe zi, cu doar o întrerupere pe timpul nopții este garanția unei zile plină de activitate. Melatonina produsă în principal de glanda pineală și nu numai este un hormon de bază în reglarea ritmului circadian, secretat în cantități mari de organism în perioada de adormire. Insuficiența secreției de melatonină poate duce la dificultăți de adormire și insomnie de aceea administrarea de 1-3 mg de melatonină a scurtat timpul de adormire și a crescut calitatea somnului atât la adulți cât și la copii. Alte studii semnalează rolul protector ocular al melatoninei împiedicând degenerarea retiniană la vârstnici, cu efecte anti-îmbătrânire iar din altă perspectivă melatonina contribuie la mecanismele termoreglare, ameliorarea tensiunii arteriale și a bolii de reflux gastro-esofagian.

Un stil de viață sănătos cu perioade relaxare și un somn odihnitor este garanția unei bune imunități și promit o viață lungă, cu cât mai multe primăveri sănătoase.

Pagină realizată de Daniela BĂDESCU, editor senior

Seară metropolitană

Vineri, 25 aprilie a.c., Biblioteca Metropolitană București a găzduit prima ediție a evenimentului cultural-artistic, „Seară Culturală Românească”. Evenimentul a fost organizat cu succes de Filiala „Cronica Timpului” a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România. Moderator a fost, ca totdeauna, prof. univ. dr. Nicolae Vasile, președintele filialei. Invitații serii, Elena Armenescu, ne-a vorbit despre George Enescu și soția sa Maruca Cantacuzino și Dana - Irina Gîju, care a evocat iubirea dintre Maria Tănase și Constantin Brâncuși. A urmat Virginia Meheș, cu o dizertație despre Snoava Populară.

„Seara Culturală Românească” s-a încheiat, cu un moment artistic susținut de membrii Trupeii Teatrul NostruM'25 - UZPR, Filiala „Cronica Timpului”. Și-au dat concursul Mariana Anghel, Doina Ghițescu, Ion Lorinczi, Daniel Neguț și subsemnata, Daniela Bădescu, sub coordonarea doamnelor Rodica Subțirelu și Mariana Anghel. Ca de fiecare

dată, Corina Vlad Diaconescu, la pian, ne-a purtat pe aripile muzicii cu piese cunoscute și iubite de public, precum și cu creații proprii. Ultimul moment a fost marcat de prezența sopranei Dana-Irina Gîju, care a emoționat întreaga audiență cu vocea sa plină de sensibilitate.

A fost o seară memorabilă în care publicul s-a bucurat, a participat și ne-a răsplătit cu aplauze parcă nesfârșite. Mulțumim gazdelor noastre minunate și tuturor participanților! Vă așteptăm cu drag la o nouă „Seară Culturală Românească”, în data de 16 mai 2025, tot la Biblioteca Metropolitană București, str. Tache Ionescu 4.

Curiozități pe mapamond

Culese de RODICA SUBȚIRELU
Editor senior

România

Transfăgărășan a fost numită în multe topuri ca cea mai frumoasă șosea din lume.

Cea mai veche civilizație din Europa este considerată civilizația Cucuteni din jud. Iași.

Islanda

Este o țară unică în lume. Locuitorii acestui tărâm mirific trăiesc și cred într-o țară modernă având o viață din ce în ce mai bună. Sunt foarte pasionați de lectură. Islanda deține primul loc în lume în această privință, educația fiind gratuită. La cafenea sau restaurant apa nu se plătește. Nu au McDonald's, iar dacă vrei să-ți schimbi locul de muncă nu ai nevoie de scrisori de recomandare. La ei nu există temnițe, ușile caselor sunt mereu deschise. Este singura țară din lume unde se votează online. Localnicii acordă o mare importanță căsătoriei respectând familia. Nu există clinici și spitale private, în cadrul acestor instituții serviciile medicale fiind exemplare și gratuite. Turismul s-a dezvoltat foarte mult, numărul turiștilor ajungând să fie mai mare decât al populației țării.

În Islanda nu există armată. Cine dorește să efectueze serviciul militar, se poate alătura, pe baza unui acord între țări, armatei norvegiene.

Încălzirea urbană folosită aici este gratuită.

Japonia

Gheișele, aceste misterioase femei continuă și în prezent să fie un mister pentru noi, europenii. Ele erau foarte cunoscute în secolul al 18-lea și în secolul al 19-lea. Au apărut în istorie ca artiști de profesie fiind bărbați, nu femei. Gheișele s-au specializat în artele tradiționale japoneze: muzică, dans, ceremonia ceaiului, conversații cu bărbați. Gheișele bărbați, cunoscuți sub numele „hōkan”, au început să decadă, iar în anul 1800 gheișele-femei i-au depășit ca număr pe gheișele-bărbați. În copilărie, viitoarele gheișe munceau ca servitoare sau asistente ale unei gheișe experimentate urmând și școala pentru a se instrui. Gheișele se pot retrage din viața publică organizând o ceremonie „hiki-iwai”, atunci când vârsta este înaintată și astfel se pot căsători sau pot deveni instructoare în formarea unor noi gheișe. Astăzi numărul gheișelor este în scădere, dar continuă să fie prezente în actualitatea japoneză, fiind artiste, femei ale disciplinei de sine, altruiste și demne, inspirând delicatețe și finețe. Cele mai mari șanse să întâlnești o gheișă le ai în orașul Kyoto, capitala culturii gheișelor. Pe vremuri pregătirea pentru a deveni gheișă începea de la vârsta de cinci-șase ani, dar în Tokyo „ucenicele” încep pregătirea la vârsta de 18 ani, această instrucție fiind foarte dură prin strictețea ei. Gheișele au fețele vopsite cu alb, buzele roșii, în jurul ochilor se machiază cu accente de negru și roșu, iar obraji poartă un fel de blush, chipul lor asemănându-se cu frumoasele păpuși. Atunci când dorm folosesc în loc de perne un dispozitiv din lemn pentru menținerea elaboratelor coafuri decorate cu piepteni și agrafe și, mai modern acum, folosesc peruci. Chimonourile gheișelor diferă în funcție de vârstă, de eveniment, de perioada din an în care este purtat sau de regiunea de proveniență, o gheișă nepurtând niciodată de două ori același chimonu viu colorat. Confectionarea acestora durează între doi și trei ani necesitând să fie pictate, brodate manual.

Gheișele petrec aproximativ două ore pentru a se machia, coafa și îmbrăca. Aceste minunate femei sunt vânzătoare de vise. O gheișă câștigă mulți bani, iar pentru a te bucura de compania ei ai nevoie de o recomandare din partea clienților cunoscuți. Se spune despre gheișe că trebuie să își transforme viața în artă, gheișă fiind „o persoană a artelor”. Gheișele retrase din meserie, dar care continuă să le predea tinerelor ucenice această artă sunt considerate Comori Naționale în viață.

Clubul Țăranului Român, din București, a găzduit recent spectacolul de teatru scurt „Râsu'Plânsu”, susținut de actorii ai Trupeii Teatrul

NostruM'25 - UZPR - Filiala „Cronica Timpului”, trupă coordonată de Rodica Subțirelu și Mariana Anghel. Spectacolul a avut drept motto: *Umorul, un medicament care costă cel mai puțin și se ia cel mai ușor* (Giovanni Guareschi, jurnalist). Publicul a râs continuu și s-a distrat urmărind scenele umoristice „Poezie”, adaptare după Tudor Mușatescu, apoi „Omul cu Instrumentul”,

„Blacky Boy”, „Nu sunt geloasă”, „Cuvinte” și „Reabilitarea fațadei” de Jean-Michel Besson, în traducerea Virginiei Udatu. În aplauzele publicului foarte numeros au urcat pe scenă actorii Mariana Anghel, Doina Ghițescu, Daniel Neguț, George Vlaicu și subsemnata, Daniela Bădescu. Invitata specială a serii a fost talentata soprană Irinuka Gîju. A fost o seară de neuit în care spectatorii au fost încântați de prestația noastră și ne-am bucurat împreună! Alese mulțumiri și înalte considerațiuni gazdelor noastre atât de primitoare, precum și tuturor celor prezenți!

La Sala AGIR din capitală a avut loc, de curând, spectacolul „Amânăm alegerile până... SE MĂRITĂ SOACRĂ-MEA”, adaptare după comedia „O soacră”, de I.L. Caragiale. În deschidere s-au pus în scenă câteva momente și schițe din opera nemuritorului dramaturg.

Actori ai trupei de Teatru AGIR-Impact ART, Mariana Anghel, Anca Fica, Iulia Harabagiu, Ștefan Badiu, Remus Gheorghică, Marius Herșcu, Ion Lorinczi, Daniel Neguț, Viorel Speteanu, Cristian Zaharia și subsemnata, Daniela Bădescu, au purtat publicul prin lumea pestriță și decadentă, demult apusă și totuși actuală, a lui Nenea Iancu

și au dat viață personajelor celebre ale acestuia, Mița Baston, Nae Girimea, Zița, Veta, Rică Venturiano care ne-au introdus cu „diplomație” în lumea lui Caragiale, o lume în care ne regăsim și astăzi. Am văzut și cum funcționează justiția în țărișoara noastră dragă, iar la final am asistat cum „se mărită soacră-mea”!

Într-o sală plină până la refuz, publicul a savurat spectacolul și a aplaudat, în picioare, minute în șir. Vă mulțumim public iubitor de teatru și, împreună, să mulțumim celui mai mare dramaturg român, I.L. Caragiale, că a făcut posibil evenimentul din această seară!

Omul ajunge „OM” prin educație

Interviu cu Daniel Băluță

(Immanuel Kant)

Tania FRĂSINEANU
Alexandu ȘTEFAN

Școala reprezintă trecerea între familie și societate, între propria viziune despre lume a copilului și cei din jur. Aceasta este prima instituție care are menirea de educare și formare aptitudinilor, comportamentelor, în dezvoltarea personalității lui. Frecventând școala copilul trăiește prima mare încercare socială din viața sa, unde descoperă un alt univers față de cel familial, unde este modelat de instituția educațională. Conform Declarației Universale a Drepturilor Omului, educația este un drept fundamental care promovează, în acest sens, egalitatea de șanse.

Reporter: „Muncesc, iubesc, trăiesc în sectorul 4” a devenit un slogan foarte cunoscut de locuitorii din sector și este deja un element identitar pentru cei care locuiesc aici.

Daniel Băluță: Voi spune lucruri pe care sunt convins că le-ați observat deja în decursul anilor și anume faptul că atât eu cât și echipa alături de care lucrez la primărie, am pus accent deosebit pe siguranța locuitorilor, elevilor și cadrelor didactice. De aceea, investițiile în dezvoltarea, modernizarea și punerea în siguranță a blocurilor, școlilor, grădinițelor și creșelor, aflate în administrarea Sectorului 4, au reprezentat și este o prioritate. Până acum, au fost investite peste 300 de milioane lei în realizarea de lucrări specifice pentru obținerea autorizației de securitate la incendiu precum și în lucrări de consolidare, reabilitare termică și modernizarea locuințelor și a unităților de învățământ. Doar investițiile în reabilitarea, consolidarea și modernizarea grădinițelor au depășit 70 de milioane de lei. Mai mult, în momentul de față, avem în curs de implementare un proiect în valoare de 85 de milioane lei, proiect finanțat din Programul Național de Redresare și

de reabilitare termică și de obținere a autorizației de funcționare la incendiu. Astfel, au fost realizate lucrări la grădinițele, nr: 30, 149, 225, grădinițele: „Dumbrava minunată”, „Mărțișor”, „Înșirte mărgărite”, „Panseluța” cu două corpuri de clădiri și un alt corp cu un grad seismic ridicat.

În fapt la momentul de față sunt în curs de finalizare lucrările specifice de consolidare la grădinițele încadrate în clasa 1 de risc seismic. Printre acestea sunt: grădinița școlii gimnaziale, nr: 194, grădinița „O sută unu dalmățieni”, precum și alte grădinițe încadrate în clasa de risc seismic 2 și 3, precum grădinițele „Piticot”, „Albă ca Zăpada”, „Floare albastră”. La nivelul grădinițelor, tot în decursul ultimilor cinci ani, au avut loc lucrări de extindere a spațiului educațional, prin amenajarea și dotarea cu unele construcții modulare la multe unități de învățământ: școlile gimnaziale numărul 97, 100, 133, 165, 194, școlile gimnaziale „Emil Racoviță”, „George Bacovia”. Totodată, spațiul educațional destinat preșcolarilor a fost extins prin construcții noi la școala generală Nr: 190 precum și la liceul tehnologic „Dacia”, din bulevardul Metalurgiei, nr: 89. Este de menționat în acest context, faptul

**Dacă ești deștept,
de ce ești atât de sărac?**

Mulți ați auzit această expresie și poate chiar o simțiți pentru că este paradoxul celor care știu multe, dar au puțin.

modernizare și dotare a colegiului Național „Mihai Eminescu”. Totodată derulăm investiții în valoare de 385 de milioane de lei, finanțate din bugetul Programului Național de Redresare și Reziliență la nivelul două centre sociale multifuncționale. Toate aceste unități de învățământ vor fi consolidate, acolo unde există această necesitate, vor fi reabilitate energetic și modernizate, dotate cu mobilier nou și cu echipamente performante informatice de ultimă generație, vor fi autorizate din punct de vedere al securității la incendiu și vor putea oferi condiții sigure și moderne de studiu pentru elevii și preșcolarii care învață în ele.

R: În ultimii ani s-au construit cartiere noi de locuințe în care s-au mutat multe familii tinere, cu copii. Aveți în vedere construcția unor noi unități de învățământ care să cuprindă populația școlară în zonele limitrofe?

D. B.: Da. Concret, sprijinim deja construcția unei grădinițe în comuna Berceni, pentru a micșora presiunea care se exercită în infrastructura școlară asupra populației din zona de Sud a Bucureștiului. Ne aflăm deja în procedura prealabilă necesară construirii unei noi unități de învățământ în zona parcului Tudor Arghezi, zona care în ultimii ani, a înregistrat o explozie demografică. Noua facilitare va deservi astfel zeci de mii de familii noi înființate și care, având astfel de infrastructură în proximitatea domiciliului, nu vor mai fi obligate să parcurgă distanțe mari pentru a și lăsa copiii la creșă, la grădiniță sau școală.

R: Care este viziunea, sau ce strategie intenționați să implementați pentru a susține și accelera investițiile în dezvoltarea învățământului tehnologic?

D. B.: În sfera educației am vizat problemele ce necesitau intervenție în regim urgență. De aceea, investițiile noastre au fost concentrate, momentan, către proiectele care să crească gradul de siguranță al elevilor și al cadrelor didactice. De acum însă, când acest punct nevralgic au fost soluționat, într-un procent de aproximativ 80%, putem implementa viziunea pe care, alături de colegii mei, am anunțat-o încă de la momentul

Educația

este cea mai bună investiție pe care o putem face în noi înșine, dar și în generațiile care vin!

Reziliență pentru înlocuirea mobilierului și pentru dotarea spațiilor educaționale cu echipamente digitale, (table smart multifuncționale, sisteme de sonorizare etc.) din toate unitățile de învățământ preuniversitar de stat.

R: Vă rog să ne dați câteva detalii despre situația unităților de învățământ reabilite și investițiile în infrastructura unităților de învățământ.

D. B.: Pasul făcut în domeniul infrastructurii școlare a fost acela de a expertiza, din punct de vedere al riscului seismic, toate clădirile în care funcționează unități de învățământ preuniversitar de stat. Ulterior acestei prime etape, la clădirile încadrate în diferite clase de risc seismic au fost demarate lucrările de consolidare, modernizare,

că, întrucât lucrările de consolidare și modernizare, anterior menționate, nu puteau fi realizate cu copii în interior, aceștia au fost relocați în spațiile educaționale noi, special amenajate și dotate, care, la finalul lucrărilor de modernizare se vor constitui în grădinițe de sine stătătoare, având în vedere cererea semnificativă pentru astfel de spații educaționale, identificate la nivelul sectorului. Lucrări similare de modernizare, reabilitare termică și obținerea autorizației de securitate la incendiu au fost realizate, în ultimii cinci ani, și în cazul mai multor școli gimnaziale, nr.: 79, 96, 97, 99, 108, 119, 129, 133, 165, 189, 190, 194, 308 școala gimnazială „Avram Iancu”, „Ienăchiță Văcărescu”, Specială nr. 9, precum și liceele „Octav Onicescu”, „Ion Creangă”, „George Topârceanu”, liceul Tehnologic „Petru Rareș”, Colegiul Național de Arte „Dinu Lipati” cu două corpuri de clădire. De asemenea, în momentul de față, sunt în curs de execuție lucrări complexe de consolidare

în care în urma unor expertize de specialitate, am decis să mutăm copiii și personalul didactic al liceului „Traian Vuia” în construcțiile modulare amenajate în curtea unității de învățământ. Ne dorim să transformăm această școală recunoscută,

pentru specificul său tehnologic și pentru inovația care predomină în actul de predare, să devină un adevărat hab tehnologic, care să reunească elevii la toate liceele de profil din București astfel încât copiii să poată fi pregătiți pentru meseriile cerute în acest moment pe piața muncii. Ca rezultat al implementării etapizate a unor astfel de proiecte, echipate cu infrastructură de cercetare adecvată și personalul corespunzător, unde se vor putea desfășura activități practice și de dezvoltare, furnizare de consultanță tehnologică și tehnică, transfer tehnologic, activități de microproducție, furnizare de servicii, precum și programe educaționale. Rezultatele cercetărilor vor fi transferate în mediul public și privat românesc, contribuind la dezvoltarea socială și economică economică a capitalei și la reducerea decalajului de performanțe atât în aceste regiuni, cât și în cele șase sectoare ale capitalei. Acest lucru nu va însemna doar locuri de muncă, bine plătite, ci o viață mai bună pentru noi toți cei care muncim, iubim și trăim în sectorul 4.

R: Există o serie întreagă de informări cu privire la unele neclarități sau dificultăți în aplicarea prevederilor legislației din învățământ. Cum credeți că s-ar putea asigura o colaborare mai strânsă în acest sens pentru armonizarea relațiilor dintre familie și școală?

D.B.: Dincolo de actuala legislație specifică și modalități pe care decidenții ar trebui să le efectueze pentru armonizarea acesteia, atât eu, cât și întreaga echipă alături de care lucrez la primărie am pus în centrul activităților noastre

copilul și familia acestuia, cărora continuăm să le punem la dispoziție din ce în ce mai multe creșe de stat, astfel încât, având în vedere numărul foarte mare de al solicitărilor familiilor tinere, care locuiesc, în momentul de față, în special în cartierele rezidențiale recent date în folosință și nu

numai, autoritatea locală intenționează se dubleze capacitatea celor 1000 de locuri disponibile în cele cinci creșe din sector, sens în care, sunt proiecte de convertire a unor clădiri cu funcționalitate de birouri, administrate de Primăria Sectorului 4 se

afă în curs de implementare, în vederea transformării lor în creșe, cu o capacitate totală de 800 de locuri. Evident că o dată cu refacearea sau construirea de noi astfel de spații regândim și facilitățile similare dedicate personalului didactic și auxiliar, prin amenajarea de birouri, vestiare, cancelarie conforme.

R: Sunt multe subiecte pe care le-am putea aborda, dar vă rog să transmiteți locuitorilor, elevilor, părinților, personalului didactic și administrativ !

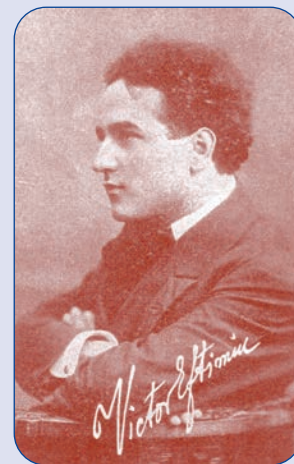
D.B.: Vă asigur că tot personalul care lucrează la primărie este implicat și cu toți membrii comunității. Împreună cu dumnealor, vom continua să lucrăm în ritm susținut, astfel încât să redăm respectul, finanțarea și susținerea de pe care acest domeniu, vital pentru societate, le merită din plin! Mulțumesc pentru dedicarea și pentru implicarea în care dați dovadă în activitatea de zi cu zi cunosc eforturile dumneavoastră și am un respect deosebit pentru munca dascălilor aceea nu doar de a prezenta, și de a forma caractere și de a imprima valori. Am avut șansa să văd îndeaproape aceste lucruri încă din copilărie, propria mea mamă, Florica Băluță, profesor la Școala Gimnazială, Nr: 194 din București, căreia îi sunt și voi rămâne recunoscător pentru omul care sunt astăzi. Din postura de primar și medic,

absolvent al Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila”, cred cu tărie că educația este cea mai bună investiție pe care o avem, o putem face în noi înșine, dar și în generațiile care vin.

R: Vă mulțumesc pentru acest interviu și sper să fim în continuare un partener de încredere și activ în deciziile pe care le ve-ți lua. Vă urez succes și putere de muncă pentru realizarea obiectivelor.

Integrarea noilor tehnologii în activitatea didactică poate contribui decisiv la schimbarea tipului de predare, dintr-un model static, în care elevul este un simplu „receptor”, într-unul dinamic, interactiv, în care procesul de predare-învățare se ghidează după elev, iar acesta este atras să caute noi surse de cunoaștere, cum ar fi inteligența artificială educația este singura modalitate de a garanta un viitor mai bun tuturor. Un om educat nu se naște, el se educă. Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii. Suntem convinși că învățământul joacă un rol de mediator social și de remediu la numeroasele curențe, improvizații legislative, căutând să pună la temelia reformelor un sistem coerent de gândire, definit apoi ca o „mecanică socială”, în acord cu tendințele timpului.

Masa lui Caragiale

Victor EFTIMIU

E vorba de „masa lui Caragiale”, o masă de brad pe care Conu Iancu o ceruse doamnei Vlahuță, ca să poată scrie, asemeni lui Eminescu, „Cu perdelele lăsate / Stau la masa mea de brad...”. Buna doamnă Vlahuță, al cărei surâs suav mi-l aduc aminte și azi, era o gazdă primitoare, discretă, o admiratoare fără rezerve a ilustrului ei soț și-a prietenilor acestuia. Alexandru Vlahuță locuia în etajul de sus al „Palatului funcționarilor publici” de la șosea; se vedeau deacolo câmpia și dealurile Ploestilor, iar în diminețile senine, dunga munților, în zare. Veniau în casa împodobită cu tablouri de Grigorescu - I.L. Caragiale, Dobrogeanu-Gherea, G. Coșbuc, St. O. Iosif, iar dintre cei ce mai trăim, Octavian Goga și cu povestitorul acestor amintiri.

Caragiale avea onoarea hârtiei albe și-a tocului care trebuie neapărat să înegrească hârtia; căuta felurite pretexte, amâna mereu, se agăța de cel mai neînsemnat lucru, ca să nu se așeze la lucru. Tertipul cu masa de brad, la care urma să stea pe gânduri cu perdelele lăsate, îl scornise ca să mai facă greutatea celor ce-l îndemnau să lucreze. Dar doamna Vlahuță îl luă în serios și-i cumpără o masă de brad.

N'apucase să aștearnă primele rânduri și Conu Iancu răsturnă sticluța de cerneală pe albul imaculat al scândurei. Furios, el însemnă lângă minusculul continent de cerneală: „Toate meseriile necurate lasă pete”. Și n'a mai vrut să scrie un rând. Domna Vlahuță a căutat un geam gros și acoperi semnătura lui Caragiale. Scriitorii și pictorii cari urcau treptele apartamentului de la capul podului notară, fiecare câteva ceva, în jurul maximei conului Iancu și'n scurtă vreme, acea masă fu acoperită de însemnări, desene și iscălituri. Mă întreb și eu, asemeni anonimului colaborator al „Adevărului”: Pe unde s'o fi găsim acum masa lui Caragiale?

(articol publicat de Victor Eftimiu în „Adevărul”, 1935)

Mă gândeam la Nichita!

Și l-am omagiat pe marele poet, în casa unde „a văzut lumina zilei”!

Ortansa MIHĂLCEANU

Mărturisesc că, inima mea bate și... „o aud”, pentru inegalabilul poet al Cuvintelor Nerostite, Nichita Stănescu.

*„E un spectacol de neuitat de-a ști de-a descoperi harta universului în expansiune în timp ce-ți privești o fotografie din copilărie”
Nichita Stănescu*

Și pentru că mă gândeam la... Nichita, știind că pe 31 martie, marele poet ar fi împlinit 92 de ani, am vrut să simt din nou miracolul acestui fenomen și să îi aduc un Omagiu de suflet. Așa, am ales să merg la casa copilăriei sale și să îi mărturisesc

încă o dată, toată simțirea mea pentru opera sa.

Nichita Hristea Stănescu s-a născut la 31 martie 1933, la Ploiești, mama sa, Tatiana Cereaciuchin, provenea dintr-o familie de nobili de origine rusă, iar tatăl, Nicolae Hristea Stănescu, era meșteșugar și comerciant. Absolvent al facultății de filologie, Nichita Stănescu este considerat de criticii literari, cel mai important poet român postbelic.

Pe o străduță (care poartă numele poetului) îngustă, liniștită, ascunsă printre căsuțe simple, dar frumoase, în municipiul Ploiești, am descoperit o casă micuță, modestă, dar luminoasă și primitoare situată la nr.1, care adăpostește un univers, și ce univers... - cel al copilăriei lui Nichita Stănescu, „îngerul blond”, a cărui prezență este încă vie în locul în care a văzut lumina zilei și a devenit... poetul fenomen.

Este vorba de Muzeul Memorial „Nichita Stănescu” care poartă numele poetului „Cuvintelor Nerostite”.

Am pășit cu emoție în curtea casei părintești din Ploiești, devenită Casa memorială, și am fost întâmpinată de statuia care îl reprezintă pe Nichita Stănescu adolescent. Nu m-am putut abține și l-am îmbrățișat, desigur cu... inima! Iar apoi, în casă, am intrat într-un univers care îți creează frumoasa iluzie, că Nini, așa cum îl alinta familia pe Nichita, se află încă printre noi. Oricând te aștepti să auzi un clinchet de copil, sau acordurile pianinei care îi era atât de dragă lui, sau să îl vezi la birou compunând poezii.

Casa în care Nichita a venit pe lume, a fost construită între anii 1926-1927 de către bunicul și tatăl poetului. A devenit muzeu (după multe încercări tulburi) în anul 2002, iar locuința a fost decorată sub îndrumarea Mariane Stănescu, sora scriitorului (pe care am avut șansa unică să o cunosc și să o prețuiesc), piesele de mobilier (donate de mama poetului) fiind așezate aici, așa cum erau în copilăria lui Nichita (ne precizează Irina Codreanu, muzeograf).

Pășesc cu sfială, în dormitorul casei, în care sunt prezentate expozițional

piese de mobilier făcute din lemn de nuc și diverse obiecte personale, care au aparținut poetului și familiei sale. Patul în care s-a născut Nichita Stănescu (puțini sunt cei care știu că, acesta a venit pe lume în casa parintească, nu la spital) acoperit cu o cuvertură lucrată de mama sa, stă parcă în așteptarea minunatului copil și a jocului cu ursulețul maro de pluș, preferata jucărie din copilăria lui Nini.

Pe pereții dormitorului se remarcă: icoana reprezentându-l pe Sfântul Gheorghe, fotografii cu imagini ale copilului Nini împreună cu părinții, surorile și bunicii. Într-unul dintre colțurile dormitorului, poate fi admirat frumosul șemineu, din cahle franțuzești, comandat de tatăl

lui Nichita. Dealtfel, și în celelate camere pot fi admirate fotografii originale ale copilului Nichita și familiei sale.

Urmează vizita camerei de lucru, cea în care micuțul Nini își făcea temele și compunea poezii, încă de la vârsta de 7 ani. Aici, se află biroul poetului, pe care se găsește o mapă de piele care i-a aparținut, fața acesteia fiind lucrată goblen de către mama sa, precum și dicționarul de rime.

Obiecte personale și cărțile fundamentale ale elevului Nini sunt frumos așezate în mica bibliotecă de lângă birou. La fereastră, pe o măsuță, se află un joc de șah, jocul preferat de Nini în timpul liber. Apoi, poate fi admirată pianina, mult îndrăgită de poet în copilărie, la care obișnuia

să cânte cu plăcere, când venea de la școală, sau când avea timp liber și dorea să „zboare în lumea muzicii». La 7 ani, părinții i-au luat profesor de muzică. „Mama poetului povestea că el avea un ritual când venea de la școală - intra în casă, își arunca ghiozdanul și începea să cânte la pianină, iar ea, din bucătărie auzea și începea să pregătească prânzul”, ne povestește dna. muzeograf.

De altfel, Nichita mărturisea, la un moment dat că, dacă nu ar fi devenit poet, probabil ar fi ajuns un mare muzician. Avea mare dreptate, prin poezia sa, cel mai mare poet contemporan Nichita, a fost și un excelent muzician!

Și apoi, intrăm în camera documentară, unde vizitatorii pot vedea toate documentele care atestă importanța lui Nichita Stănescu în literatura română, dar și pe cele care au legătură cu diverse evenimente din viața lui. Este expusă opera poetului, unele dintre volume având autograful lui Nichita, acestea fiind dăruite familiei sau prietenilor, cu diferite ocazii, care la rândul lor, le-au dăruit muzeului.

În această cameră sunt prezentate fotografii, cărți publicate de Nichita Stănescu și premiile pe care le-a primit în timpul vieții, de la premiile

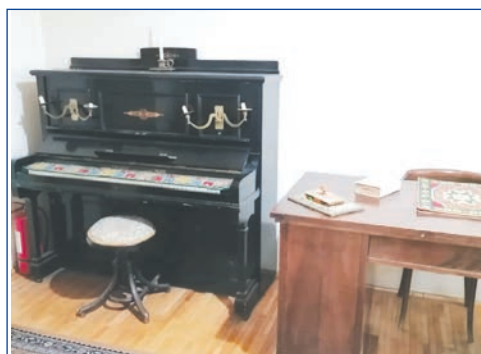
din România (oferite de Uniunea Scriitorilor sau Academia Română), și până la cele din străinătate (Premiul Herder, primit la Viena, Premiul „Cununa de Aur” de la Struga și altele). Tot aici, se găsesc și documente în original, precum legitimația de angajat de la „Gazeta Literară” sau diploma acordată de Societatea de Numismatică.

Apoi, vizităm și micuța bucătărie a familiei, care arată exact așa cum era pe vremea copilăriei lui Nini, aici putând fi văzute, piese de mobilier, soba și diverse obiecte de uz casnic, care evocă acele timpuri.

Pe cuierul din colțul bucătăriei, este expus un costum specific rusesc - o „rubașcă” primit de Nichita de la prietenii săi din Chișinău, precum și un baston cu mâner de argint. Muzeul mai găzduiește și o cameră, destinată expozițiilor temporare, colocviilor, proiecțiilor de filme sau dezbatelor pe diverse teme.

„O oră cu Nichita“..., l-am respirat, dar... „întâlnirea“ s-a încheiat, și... eu mă retrag, la fel de sfioasă, dar răsplătită, pentru că mi-am umplut sufletul de bucurie și de lumina zâmbetului inegalabilului poet.

Așa arată universul copilăriei lui Nini, descris în câteva cuvinte. Iubitorii poeziei marelui poet Nichita Stănescu, sunt așteptați să viziteze casa în care s-a născut acesta și a creat unele dintre cele mai valoroase opere ale literaturii române.

Volumul Memorii, cu subtitlul Sanțiuni pentru merite deosebite de Hečko Iosif editura Enesis Baia Mare

File despre un om, o viață, o triplă carieră

Crina DECUSARĂ BOCȘAN

Pe coperta a patra a volumului cu scoarțe de verde optimist, alăturat unei fotografii cu un atlet alergând, ce sugerează parcă titlul filmului „Singurătatea alergătorului de cursă lungă” se află și câteva versuri semnate de Iosif Hečko, care dezvăluie umorul, sinceritatea și firea autorului volumului:

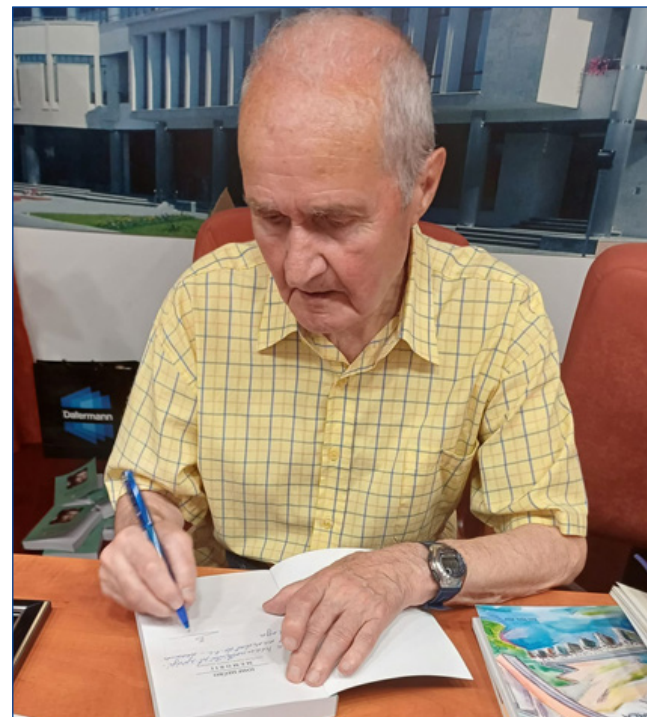
*Astăzi încă mă vedeți
în parcul regina Maria
alergând.
Când în jos
Și când în sus
Măine
Veți vedea
Că nu-s.
Asta-nseamnă
Că m-am dus
În Parcul
Celui de Sus.*

Acesta este stilul în care este scrisă și trebuie citită cartea: zeflemitor, îngăduitor cu nedreptățile și amăgirile vieții de profesor, de sportiv de performanță și de antrenor național. Este autoportretul unui cadru didactic de la grădiniță până la universitate, șlefuitor de caractere în toate domeniile în care a lucrat, căci este vorba de decenii în care a înălțat sportivi finaliști și medaliați internațional, el însuși fiind în numeroase rânduri cu medalii de aur, un sportiv polivalent performant și organizator de competiții. Volumul este fascinant conducând cititorul într-un univers necunoscut în care palpită viața, emoțiile și dezamăgirile sunt ca valuri în furtună atât în relațiile personale, de familie și cu prietenii, cât și în cele profesionale – adevărate ziduri și râpe, nu simple urcușuri și coborâșuri line pe schiurile vieții. Relatarea evenimentelor din viața personală se transformă în filmul evenimentelor sociale și politice. Meritul autorului constă tocmai în

faptul că narează obiectiv evenimente, lăsându-ne posibilitatea de a judeca situația. Fiecare etapă din viața dascălului și mentorului Iosif Hečko oferă trimiteri la file din istorie în ultima jumătate de secol, de la modificările ortografice până la sistemul educațional, metode de evaluare și promovare ș.a.m.d. După cele aproape 20 de pagini de prezentare a autorului prin cv acceptat ca necesar și enumerarea titlurilor și medaliilor

în sport, volumul „Sanțiuni pentru merite deosebite” - într-o țară unde nu ar fi excepție - este foarte bine sistematizat devenind un roman captivant, de nelăsat din mână: Copilăria, Școala, Familia și rudele, Cadru didactic, cu un set de fotografii din perioada respectivă. Urmează pagini despre armată, activitatea de antrenor, activitatea ca sportiv, întâlnirile cu colegii, prietenii, surprinzătoare prin emoția care o transmit, prin bogăția de informații – uneori șocante, dar veridice – și mai ales prin capacitatea de a realiza retrairi cu puternice accente lirice. Antrenorul a

fost permanent dublat de profesorul care a urmărit evoluția celor îndrumați de el atingând culmi recunoscute oficial. Reîntâlnirile cu foștii elevi de liceu sau în competiții sunt prilej de rememorat amintiri, dar și de manifestări de recunoștință față de dascălul E firesc ca acest capitol să fie cel mai consistent deoarece redă perioada de maxime satisfacții și bogăție de evenimente. Următorul capitol, intitulat Muzeul familiei Hečko povestește despre cele peste 300 de cupe și plachete, cu mult mai multe medalii și peste 1000 de fotografii. Fiecare are în spate o istorioară devenită istorie vie. Intenția inițială - după cum mărturisește autorul volumului „Memorii” - a fost să doneze exponatele unui muzeu pentru a valorifica materialul adunat, însă orice locație permitea doar limitat vizionarea. Așa se face că această carte răspunde dorinței de a valorifica, nu numai de a cunoaște, experiența de viață dăruită colegilor, partenerilor de proiecte și - mai ales - viitoarei generații. Este o carte scrisă cu sentimentul că cel împovărat de frumoase rezultate pentru care s-a străduit are datoria să împărtășească trăirile de-a lungul vieții și își are locul în orice bibliotecă. Gustul amar al descurajantelor sentințe pentru merite deosebite mărturisite în motto-ul cărții (Orice calitate umană dusă în extremis devine defect) pe parcursul lecturii se transformă în tentația de a înțelege cum a supraviețuit Iosif Hečko în admirație pentru lecția de viață dată de un cadru didactic, sportiv și antrenor devenit scriitor. din dorința de a dăru.

Domnule **autor**,

Mulțumim - îți vor spune cei care te-au cunoscut și cei care te vor cunoaște în paginile de Memorii.

Şase pentru Hotelul de Gheaţă de la Bâlea Lac

Radu LEVÂRDĂ

Fotografii de Iuliana Rica POPA

Pe această onorantă poziție în lumea hotelurilor de gheață se situează cel amenajat în munții Făgăraș, la Bâlea Lac, la o altitudine de 2034 metri deasupra nivelului mării. Devansat de construcțiile oarecum asemănătoare din Suedia (Jukkasjaru, unde costul unei camere variază între 185 și 450 de dolari pe noapte), Japonia (Hokkaido), Norvegia (Alta, Iglu Sorisiniva), Finlanda (resortul arctic Kakslauttanen), Canada (Quebec). Le depășește, în schimb, pe cele din Elveția, SUA sau Austria.

Trecusem prin această zonă vara, de câteva ori, ca ziarist, cu caravana Turului ciclist al României, deschizând, practic, sezonul pe Transfăgărașan, cabanierii invitându-mă să le trec pragul iarna, pentru a vedea una dintre atracțiile de pe aici, HOTELUL DE GHEAȚĂ. Am reușit anul acesta, împreună cu 47 de seniori și instructorul cultural Nicoleta Șerbănescu, de la Clubul Codrii Neamțului din sectorul 3 al Capitalei.

După un drum de circa șase ore pe DN 1 și DN 76 am ajuns la Cârțișoara, localitate situată la 20 de kilometri de Sibiu și 116 de Brașov. Pe platou se aflau pasagerii de la alte patru autocare. Înarmați cu răbdare am urcat prin zăpada afânată spre telecabina care urma să ne ducă la destinație, parcurgând distanța de 3700 metri în câteva minute,

violenți. Aerul și priveliștea care ne-au întâmpinat la peste 2000 de metri

ne-au făcut să nu luăm în seamă că afară erau minus 17 grade. Ne-am îndreptat pașii, mai întâi, spre Hotelul de Gheață în formă de fagure, despre care aveam să aflăm multe lucruri interesante. E construit în fiecare an, din 2006, de la zero, în căldarea glaciară de la Bâlea, pe parcursul a câtorva luni, cu temperaturi reci, folosind ca materiale cuburi mari de gheață extrase din calotă, cântărind aproape 12 kilograme fiecare, amestecate cu zăpada bătătorită și întărită cu apa înghețată. Cuburile sunt tăiate și montate ulterior manual în 11 igluuri de tranzit și tot atâtea camere de dormit ale viitorului hotel de gheață, ce va funcționa,

practic, din decembrie, până spre sfârșitul primăverii pe aici, la prețurile de 100-150 euro.

Camerele, amenajate ca design de sculptorul sibian Eugen Petri, beneficiază de saltele clasice din blană de oaie și saci de dormit impermeabili care oferă confortul termic necesar la o temperatură de două grade, conform tematicii de sezon stabilite de Arnold Gunter Klingeris, inițiatorul proiectului Hotel of Ice Balea Lac. Pentru 2024-2025 s-a optat pentru muzica clasică, sculpturile și tablourile de gheață în basorelief din interior fiind inspirate de instrumentele muzicale și portretele unor mari compozitori ca Beethoven și Mozart. De altfel, fiecare cameră poartă numele unor compozitori și designeri celebri.

Vizitatorii trec printr-un labirint de holuri oprindu-se pentru a admira sau fotografia camerele, sculpturile, măsuțele, scăunelele, barul care oferă băuturi calde în pahare de... gheață. Am petrecut apoi mai bine de o oră în rezervația naturală din apropiere admirând peisajul glaciar tipic, cu terase și creste adânc modelate, vârfurile ascuțite, turnurile

din Himalaia, lacul de gheață și cele două cabane. Revenim din regatul înghețat al munților Făgăraș spre telecabina, singurul mijloc de

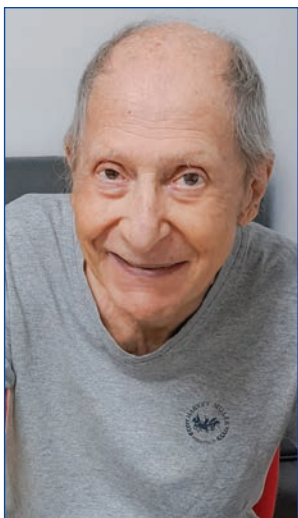
acces și aprovizionare, Coborâm, după o așteptare acceptabilă. Până la plecare, ne înfruptăm cu câte o plăcintă cu brânză dulce specifică zonei. Ajungem la București aproape de miezul nopții, pe un drum mai scurt, de cinci ore, încărcăți de aerul pur al înălțimilor, cu amintiri dintr-un loc de neuitat, immortalizat de fotografiile făcute cu aparate sau

achitând 50 de lei, ca și apoi, la întors. Până să intrăm în telecabina am fost nevoiți, fiind într-o zi de sâmbătă, să așteptăm vreo trei ore și jumătate, deoarece nu intrau decât 14 persoane la fiecare drum. Așteptarea a meritat pentru cei care am rezistat, în pofida unui incident deloc plăcut cu un grup de copii, ai căror profesori n-au respectat ordinea sosirii fiind și

masive așezate pe un fronton alpin gtelefoane mobile, o parte dintre ele comparat de specialiști cu unul completând acest reportaj.

Supărarea celui mai vârstnic dublu campion olimpic

Radu LEVÂRDĂ

Dintre multiplii sportivi români medaliați cu aur olimpic decanul de vârstă este canoistul LEON ROTMAN. A împlinit în 2024, pe 22 iulie, 90 de ani. S-a bucurat când a primit telefoane de felicitare de la conducerea Comitetului Olimpic și Sportiv Român, aflată împreună cu delegația țării noastre, la JO de la Paris.

Câteva ziare, posturi de radio, site-uri și televiziuni au consemnat evenimentul. După care s-a așternut multă vreme tăcerea în privința primului sportiv care cucerise două medalii olimpice de aur la aceeași ediție, în proba de canoe, la Melbourne, în 1956, urmate de un bronz, patru ani mai târziu, la Roma.

Îl cunoșteam de multă vreme, scrisesem despre performanțele sale, ne întâlneam destul de des la complexul Nicolae Navasart, de la Snagov unde, federația de kaiac-canoe organiza diverse evenimente, regate sau aniversări. Mi-am propus să-l readuc în atenția iubitorilor sportului, profitând și de faptul că suntem oarecum vecini în cartierul Titan, nu departe de parcul cu același nume, fost IOR.

M-a primit cu căldură și un ceai fierbinte în singurătatea apartamentului său situat în apropierea pieței Rm. Sărat. A scos albumul cu fotografii alb-negru, din care am ales câteva pentru publicare în revista Cronica Timpului. Și a avut ce povesti.

A venit pe lume ca primul băiat, după trei fete, al familiei lui Iosif Rotman. Am remarcat că semăna cu mama sa, care a trăit 100 de ani, fără cinci luni. A copliărit pe strada Căuzași, vis a vis de fostul Institut Medico Legal. L-a atras de mic apa, învățând bine să înoate la opt ani, pe râul ce străbate Bucureștiul, Dâmbovița. Angajat ca strungar la uzina Timpuri Noi a participat la

un concurs de cros. I-au plăcut și luptele, când lucra la fabrica Flacăra.

Consacrarea ca sportiv de performanță avea să o obțină ceva mai târziu, la canoe. Convinși fiind de antrenorul Gheorghe Cojocaru să vină la asociația Tânărul Dinamovist, pepinieră a clubului din șoseaua Ștefan cel Mare, tehnician care-l remarcase cum manevra o barcă obișnuită pe lacul Herăstrău. I-a plăcut cum arăta ambarcațiunea făcută pentru 11 sportivi ce urmau să concureze în barca de 10+1. La antrenamente mai trăgea și în bărcile de canoe dublu sau simplu.

După ce a devenit campion național la canoe simplu pe distanța de 10.000 metri, învingându-l pe fostul campion, gălățeanul Dumitru Dimofte, a fost selecționat ca rezervă în lotul reprezentativ pentru Jocurile Olimpice de la Melbourne. În 1955, cu un an înaintea marii întreceri de la Antipozi, a ocupat locul 4 la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților de la Poznan, Polonia. A urmat pregătirea pentru titularizarea în lotul olimpic, cu o barcă nouă, din cedru și brad, făcută la Reghin. Loc pe care avea să-l obțină în urma unei curse de departajare pe lacul Snagov.

Delegația pentru Melbourne a numărat 74 de persoane, cei de la kaiac-canoe urmând să concureze pe lacul Wendouree, de la Ballaret, localitate aflată la 130 kilometri de metropola australiană. Rotman a fost înscris la probele de simplu 10.000 și 1.000 metri, pe care avea să le câștige, într-o manieră entuziasmantă, în fața reprezentanților Ungariei și Uniunii Sovietice. Deși la prima a concurat cu o luxație nerefăcută la un picior, contactată la...o miuță din perioada de pregătire. S-a oprit din povestit și a menționat că o visase pe mama sa în noaptea dinaintea primului concurs, care-i spusese să stea liniștit că va ieși învingător. Și așa a fost. A urmat proba scurtă, la finele căreia a trecut din nou primul linia de sosire.

La întoarcere a primit din partea ministerului de atunci jumătate din suma de 25.000 lei promisă, 12.000 plus 3.000, echivalentul pentru viitorul titlu de maestru emerit al

sportului. Bani cu care și-a cumpărat ulterior o motocicletă Jawa, cu care a cutreierat România.

Până la Jocurile Olimpice din 1960, de la Roma, a prins de patru ori finalele Campionatelor Mondiale și Europene, nu și o medalie, încheind pe locurile 5, respectiv 7, la simplu, 1.000 metri, cu o nouă barcă fabricată la Reghin, oraș care avea să-i acorde titlul de cetățean de onoare. La marea

întrecere din apropierea capitalei Italiei a participat numai la proba de simplu 1000 metri. Înainte, neșansă, suferise o întindere musculară la antrenament. Avea să fie liderul cursei până la 700 metri, fiind întrecut de ungurul Parti și de sovieticul Silaev. A luat bronzul, care avea să fie răsplătit doar de clubul Dinamo, cu... 3.000 de lei. Pentru CNEFS

(Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, ministerul din vremea aceea) conta numai aurul, la canoe!

Ar fi vrut să prindă și a treia ediție consecutivă olimpică, la Tokyo, dar n-a mai reușit, din cauza unei noi accidentări, de data aceea, la umăr. Ultimul concurs important la care a participat a fost la Jajce, în Iugoslavia, unde s-a clasat al șaptelea la simplu 1000 metri. A fost nevoit să se retragă din activitatea competițională ca sportiv, cu un palmares în care au mai figurat 14 titluri de campion național și tot atâtea victorii la regatele internaționale, printre care și cea de la Snagov.

A devenit antrenor la Școala Sportivă numărul 2, apoi la cluburile Rapid și Olimpia, promovând peste 20 de tineri canoști la loturile naționale. La Dinamo nu s-a găsit loc pentru el, ca și în cazul, peste ani, cu Ivan Patzaichin, care cucerise șapte medalii olimpice, dintre care patru de aur și trei de argint. Și Leon Rotman a primit o serie de ordine și medalii, ultima fiind Colanul de Aur, în 2023, din partea COSR.

Mi-a mărturisit, la final, că e necăjit pentru faptul că a fost uitat de conducerea mișcării sportive din România, de presă, Radio, Televiziune, și, de federație și de clubul la care s-a consacrat. Are mare dreptate Papa Leon, cum i se zicea când era în activitate.

Paternitatea copilului din căsătorie

Avocat Mariana-Daniela BĂDESCU, editor senior

În prima parte a acestei rubrici răspundem mai multor întrebări primite de la Mihai Gavrilu din Lugoj, Eleonora Panait din Bolintin-Vale, Maria Podaru din Constanța și Dan-Florentin Motoc din Focșani. Potrivit art. 408 al 2 C. civ., filiația față de tată se stabilește prin efectul prezumției de paternitate. „Pater is est quem nuptiae demonstrant” este un adagiu celebru: tatăl este acela pe care îl arată căsătoria.

Conform art. 414 al 1 C. civ., copilul născut sau conceput în timpul căsătoriei are ca tată pe soțul mamei. Așadar, prezumția de paternitate poate fi definită ca mijlocul legal de stabilire a filiației față de tată, care indică drept tată al copilului pe soțul mamei din căsătoria în timpul căreia a avut loc faptul concepției sau nașterea. Prezumția de paternitate se întemeiază, în mod firesc, în primul rând, pe faptul concepției copilului în timpul căsătoriei, dat fiind că filiația biologică față de tată rezultă din zămisirea copilului. În acest sens, nu are importanță când s-a născut copilul - în timpul căsătoriei sau după căsătorie. În același timp, obligația de fidelitate a soției este o condiție logică a instituirii prezumției de paternitate deoarece - în absența ei - nu s-ar putea presupune, cu același grad de probabilitate, că numai soțul mamei poate fi tatăl copilului. Așadar, conviețuirea soților și respectarea obligației de fidelitate de către soție sunt cele două prezumții simple pe care se întemeiază prezumția de paternitate a copilului conceput în timpul căsătoriei. Totuși, prezumția de paternitate se aplică și copilului conceput înainte de căsătorie, dar născut în timpul căsătoriei. În acest caz, prezumția își găsește fundamentul în principiul ocrotirii interesului copilului și al familiei. Pentru aplicarea prezumției de paternitate trebuie îndeplinite următoarele condiții: *stabilirea filiației față de mamă, potrivit legii; aceasta înseamnă că nu este posibilă, din punct de vedere juridic, stabilirea paternității copilului din căsătorie înainte de stabilirea maternității; *căsătoria mamei; *concepțiunea sau nașterea copilului în timpul căsătoriei mamei acestuia (adică între momentul încheierii căsătoriei și înainte de desfacerea, încetarea, anularea sau constatarea nulității căsătoriei). În cazul în care copilul a fost conceput sau s-a născut în timpul unei căsătorii care ulterior este desființată, prezumția de paternitate rămâne aplicabilă, deoarece nulitatea căsătoriei nu are nicio urmărire în privința copiilor. Dacă sunt îndeplinite condițiile menționate, în puterea legii,

soțul mamei este prezumat tatăl copilului conceput sau născut în timpul căsătoriei. Paternitatea copilului din căsătorie se stabilește exclusiv prin prezumția de paternitate. Cu alte cuvinte, paternitatea copilului din căsătorie nu se poate stabili nici prin recunoaștere, nici pe calea acțiunii în justiție, modalități de stabilire proprii paternității din afara căsătoriei. În continuare răspundem întrebărilor primite de la Silvia Urecheatu din Suceava, Stana Marinceș din Brezova și Vlăduț Toma din Zalău. Prezumția de paternitate operează independent de mențiunile din actul de naștere al copilului. Iată ce situații pot să apară: *soțul mamei a fost trecut în actul de naștere al copilului drept tată. Această mențiune nu face însă dovada irefragabilă a paternității copilului. Trebuie să se verifice dacă sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea prezumției de paternitate. Dacă într-adevăr copilul este din căsătorie, atunci mențiunea din actul de naștere al copilului corespunde prezumției de paternitate, dar soțul mamei poate tăgădui, potrivit legii, paternitatea copilului. Dacă însă copilul este din afara căsătoriei - de exemplu, a fost născut și conceput înainte de căsătoria părinților - , iar soțul mamei a fost greșit înregistrat drept tată al copilului, fără ca paternitatea lui să se fi stabilit prin recunoaștere sau hotărâre judecătorească, atunci se poate introduce de către orice persoană care are interes o acțiune imprescriptibilă în constatarea paternității din căsătorie, prin care se tinde la dovedirea faptului că prezumția de paternitate nu își găsește aplicare și se poate cere și rectificarea în mod corespunzător a actului de naștere; *un alt bărbat decât soțul mamei a fost trecut în actul de naștere drept tată al copilului. Acest fapt nu poate conduce la înlăturarea prezumției de paternitate, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea ei. Înseamnă că va exista o neconcordanță între paternitatea legală a copilului, stabilită prin prezumția de paternitate și mențiunea din actul de naștere. Tatăl copilului este tot soțul mamei, iar cel interesat - mama copilului, copilul sau soțul mamei - poate introduce o acțiune în constatarea aplicabilității prezumției de paternitate și în rectificarea actului de naștere; *actul de naștere nu indică numele tatălui. Aceasta nu înseamnă neapărat că paternitatea copilului nu este cunoscută sau că este vorba despre un copil din afara căsătoriei. Dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ca soțul mamei să fie considerat tatăl copilului, se poate, de asemenea, introduce o acțiune în constatarea aplicabilității prezumției de paternitate și în completarea actului de naștere. Așadar, este neîndoielnic că prezumția de paternitate se aplică și își produce efectele independent de mențiunile din actul de naștere al copilului. Regula „pater is est quem nuptiae demonstrant” avea la origine puterea unei prezumții

absolute, care nu lăsa loc niciunei alte interpretări. Soțul mamei era considerat tatăl copilului, chiar atunci când era evident că aceasta nu corespundea realității. Ori, dat fiind că prezumția de paternitate se întemeiază fie pe alte prezumții simple, fie pe nevoia ocrotirii interesului copilului, înseamnă că pot exista situații în care această prezumție să nu corespundă realității. Nu se confundă aceste situații cu cele în care prezumția nu își găsește aplicare întrucât nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru ca soțul mamei să fie considerat tată al copilului (de exemplu, deși mama nu era căsătorită în momentul concepției, respectiv al nașterii copilului, actualul soț al mamei este înregistrat ca tată al copilului în temeiul unei greșite aplicări a prezumției de paternitate) și, astfel, orice persoană poate să conteste aparenta filiație față de tatăl din căsătorie. Atunci când se discută forța juridică a prezumției de paternitate și concordanța acesteia cu realitatea, avem în vedere situațiile în care sunt îndeplinite condițiile legale pentru aplicarea prezumției de paternitate, dar se poate pune problema dacă, în realitate, soțul mamei este tatăl biologic al copilului. Prezumția de paternitate nu are caracter absolut, pentru că legea permite să se facă dovada contrară acestei prezumții, în sensul că soțul mamei nu este tatăl copilului. Dar nu se poate spune nici că această prezumție este o prezumție relativă obișnuită, deoarece dovada contrară nu se poate face oricând, oricum și de orice persoană interesată. Cu toate că este universal consacrată, prezumția de paternitate pierde treptat din importanță, în măsura în care sistemele de drept recunosc unui număr crescut de persoane dreptul de a tăgădui sau, după caz, de a contesta paternitatea astfel stabilită. Potrivit art. 412 al 2 C. civ., prezumția dobândește un caracter relativ, în sensul că prin mijloace de probă științifice se poate face dovada concepției copilului într-o anumită perioadă din intervalul de timp prevăzut la al 1 sau chiar în afara acestui interval. Aceasta înseamnă că, din punct de vedere medical, pe baza analizei caracteristicilor copilului la naștere (grad de dezvoltare, dimensiuni, greutate ș.a.), se poate determina că, în realitate, faptul concepției a avut loc într-o anumită perioadă din cadrul celor 121 de zile, ce reprezintă timpul legal al concepției, și chiar se poate face dovada că timpul legal al concepției a fost mai mic sau mai mare de 121 de zile. Prezumția de paternitate nu poate fi răsturnată decât pe calea formulării unei acțiuni în tăgăduirea paternității și numai dacă se admite această acțiune, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege.

Baroul București

-0721 867 155

avocatdanielabadescu@gmail.com

Cronica Timpului

Revistă editată de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România

Redacția

Director general onorific

Doru Dinu GLĂVAN

Director

Nicolae VASILE

Redactor-șef onorific

Rodica SUBȚIRELU

Redactor-șef

Marian DUMITRU

Redactor-șef adjunct

Daniela BĂDESCU

Teodora MARIN

Art director

Mihai APOLOZAN

Consilier editorial

Mariana DONOTARU

Secretar general de redacție

Alexandru ȘTEFAN

Corector

Ioan GANEA - CHRISTU

Consultanță juridică **Avocat Mariana Daniela BĂDESCU**

Membri fondatori

Doru Dinu GLĂVAN

Rodica SUBȚIRELU

Marian DUMITRU

Nicolae CABEL

Clementina TIMUȘ

Eliza ROHA

Claudia MOTEA

Responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului publicat aparține autorului

Adresă **Bd. General Gheorghe Magheru**
nr. 28-30, et. 1, Sector 1, București

Contact

Tel: 021 317 9225

Fax: 021 313 0672

cronicatimpului2015@gmail.com uzpr/cronica-timpului

facebook.com/uzp.org.ro

Cont la Banca Comercială Română
(pentru revista „Cronica Timpului”)

RO04 RNCB 0072 0497 0059 0007

ISSN: 2393-1361

Tipărit la

Tipografia MAGIC PRINT

Motto-cugetare-aforism:

„Visele se împlinesc când ești treaz, crezi și nu faci umbra pământului degeaba”

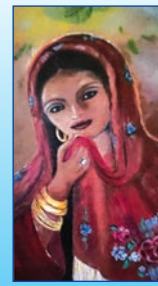
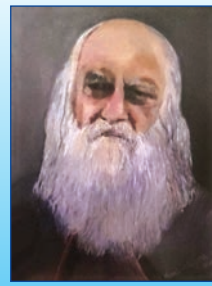
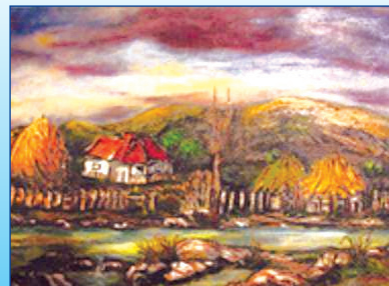
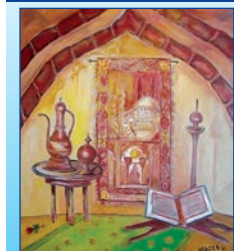
Cover

„Un secol cu LNR – 100 de pictori”

Nermin Hogeia
Susam

Născută în Constanța și stabilită pentru o vreme în Turcia, unde a studiat Artele, Nermin Hogeia Susam a revenit în România în anul 2004 și s-a înscris în Asociația Artiștilor Plastici „Amfora” Constanța. A studiat la Royal Arte din Ankara, Turcia. „Pictura a fost visul meu de-o viață. Am 67 de ani, dar am descoperit arta naivă și am uitat ce vârstă am. Restul nici nu mai contează”, spune Nermin Hogeia Susam.

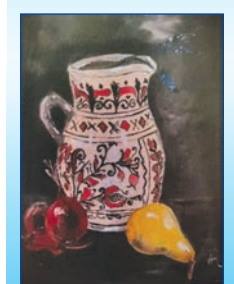
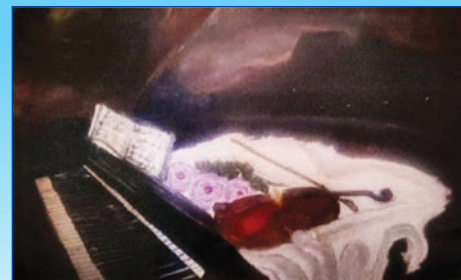
Pe lângă temele preferate, în ultima perioadă am început să abordez și temele orientale, pentru că fac parte din etnia turco-tătară, mă atrag tradițiile noastre, obiectele vechi legate de specificul nostru.

Ana (Anca)
HORESCU

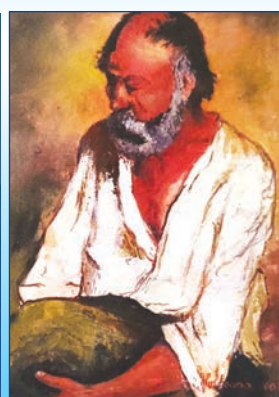
Horescu Anca (Ana), s-a născut în București, într-o zi de vară, probabil de acolo îi vine iubirea pentru culoare și viață. Domeniul în care a activat a fost cel legat de sănătate și în perioada aceea nu s-a gândit că viața, destinul o vor întoarce spre pictură, deși întotdeauna a admirat și privit cu intensitate arta sub orice formă.

Prin unitatea și coerența imaginii plastice a celor mai variate aspecte ale naturii, culoarea, compoziția, desenul și misterul sunt un amestec cromatic între real și fantastic, de lumină, umbră și întuneric.

(Pictor prof. Cojocaru Vergil-Cover)

Ion
HULTOANĂ

Îi place să picteze mai mult peisaje și flori. Când îi vizitezi o expoziție te plimbi, cu ochii minții, în peisaje de basm inspirate de natura înconjurătoare, simți liniștea ce ți-o dă o plimbare prin pădure, printr-un sat de munte întins pe coline, parcurgi drumul dintre centrul Bucureștiului și romanticul Balcic, te înfioară priveliștea mării învolburate, simți încăntarea, atunci când privești un lan de floarea-soarelui, un buchet de flori multicolore. Până la 80 de ani, Ion Hultoaia a avut peste 170 de expoziții personale, tot atâtea participări la expoziții de grup, peste 4.000 de tablouri vândute și 1.000 făcute cadou, a participat la peste 50 de tabere de creație.

100 pentru eternitate!

Aciobaniței Ștefaniea (Lia)
Aciobăniței Marian
Alexe Cristina Mihaela
Baban Valentin
Baibarac Ioana Raluca
Brănișteanu Andrei
Călin Marlena
Chirilă Anamaria
Chiriță Ileana
Ciobanu Irina Valentina
Cojocaru Vergil - Cover
Cotigă Delia Jeanina
Dăbuleanu Maria
Dănilă Maria Cristina
Delgado Rivas Carolina
Dincă Victoria
Dinu Alexandrina (Didi)
Dumitrescu Marian
Ghinea Alexandru
Guțescu Gabriela
Nermin Hogeia · Susam
Horescu Ana (Anca)
Hultoaia Ion
Iatan (Vasilu) Draga-Michaela
Ifrim Lacme
Ionescu Carmen
Iordan Ioana (Ina)
Dumitrescu Lazea Raluca
Năsturaș Marin Mihai
Manolache Neagu
Marinescu Cristiana
Mereuță Valentina Georgeta
(Valerie Blanche)
Micu Flaviu
Mihai Ecaterina
Mocanu Valeria
Morozan Elena
Niculae Robert Constantin
Păun Aneta
Penea Liviu Ovidiu
Pintilie Gheorghe
Poșan Nina
Poșarlie Marian
Preda Andreea (Cristina)
Gh. Prini Adelmo
Radu Elisabeta
Răducanu Mariana
Rădulescu Daniela Nicoleta
Mariana Rechileanu
Roma Daniela
Scarlat Rodica
Serghi Ileana
Sorescu Cătălina Adina
Speriatu Lenuța (Ella)
Stăicuț Neluța
Stănescu Cornelia-Elena
Stănescu Elena (Dordea)
Stoica Florian Laurențiu (Stoika)
Stroe Alexandrina
Tirchilă Maria Magdalena
Tofan Valeria
Vișan Mirela
Zamfir Bilciu Paula